

POSTÁS DOLGOZÓ

A POSTÁS SZAKSZERVEZET LAPJA

XLI. ÉVFOLYAM, 5. SZÁM • 1997. MÁJUS

HOVÁ TÚNT 19,5 MILLIÓ?

– kérdeztük előző számunkban. Nos, tanácsalanságunk nem szűnik, s vajmi csekély vígasz, hogy ezzel nem állunk egyedül. Ugyanis egy – a nevének mellőzéséhez ragaszkodó – postai vezető közölte: most sem mondhat többet, mint azok a kollégák, akik a pusztáténynt közölték áprilisi számunkban: Budapesten egy pénzszállító autó körjárata során eltűnt egy zsák pénz. A pénz holléte, s eltűnésének módja, valamint a tettes kiléte mindmáig egyaránt talány, ám a rendőrség és a Magyar Posta bízik a rejtélyek kiderítésében. Új – bár szenzációt aligha sejtető – információ gyanánt csupán annyit sikerült egyelőre megtudnunk, hogy ama bizonyos pénzszállítást végző két dolgozót napokon belül elbocsájtották – volna? – az érintettek azonnal betegállományba mentek.

– üvl –

EGY CIPŐBEN JÁRUNK

Legutóbbi számunkban terjedelmes írás jelent meg a postások ruhaellátásáról, a nehézségekről, az Anyag- és Értékcikkhivatal törekvéseiről. Varsányi László, a tatabányai 1. posta kézbesítési osztályvezetője, alapszervezeti titkár és Dubinyák Andrásné, a hivatal gazdája nem mindenben azonosul az Anyag- és Értékcikkhivatal véleményével és az ellátás gyakorlatával.

Nem tökéletes, de javult

D. A-né: A ruházat rendelésében a megadott keretösszeg mértékéig mindenki eldöntheti, mire van igazából szüksége. Az viszont nem jellemző – legalábbis nálunk –, hogy valaki 8-10-et rendeljen egyazon ruhaféleségből. Valóban a munkához szükséges holmikat igénylik, pótolják az elhasználtakat. Elképzelhetetlennek tartom, hogy az Anyag- és Értékcikkhivatalhoz egy férfi, női ruhára szóló megrendelése eljusson. A cipőknél valóban történt, hogy más méretet kértünk, nyáron sokan hordanak egy számmal kisebbet.

– Milyen az információáramlás az Anyag- és Értékcikkhivatal, valamint a postások között?

D. A-né: Minden évben kikérik a postások véleményét. Mi összegyűjtjük és továbbítjuk a felsőbb szervünkhöz, érdemben ők tárgyalnak. Úgy látom, hogy az észrevételek eljutnak a megfelelő helyre, és igyekeznek a hibákat megszüntetni. Sikerült viszonylag jó alapanyagokat találni, de nem tudom, hogy ez a következő évben is így lesz-e? Nagyon sok javulást tapasztalhattunk 93 óta, de még nem minden tökéletes. A mérettáblázat már jól használható, de egy országosan elfogadott, egységes táblázat kellene. Ahány vállalkozó varrja a ruhát, annyiféle a méret. Volt olyan közös elképzelésünk, hogy a honvédségihez hasonló módszerrel raktárkészletről lehetne válogatni a próbálás lehetőségével.

– Az új raktár átadása után ez már így is lesz.

D. A-né: Úgy látszik, nem volt hiábavaló, hogy ezt a szakszervezet minden fórumon forszírozta.

Folytatás a 4. oldalon

70 százalékos szervezettség

RAGASZKODÁS A POSTÁHOZ

Interjú Mundruczó Kornállal,
a Postás Szakszervezet elnökével

– Egy évvel ezelőtt átfogó felmérés készült a postások közérzetéről. A munkavállalók bangulata nem volt rosszabb, mint a többi szakma, ágazat dolgozóié. Most, 1997 tavaszán, május elseje környékén, mi újság a Postás Szakszervezetben?

– Tavaly áprilisban, a felmérés lapok kérdéseire adott válaszok valójában azt tükrözték, hogy a postások közérzete talán jobb volt, mint az országos átlag. Ezekben a véleményekben azonban olyan megfogalmazások is szerepeltek, amelyek komoly figyelmeztetést jelentettek az érdekvédőknek. Ilyen az, hogy az emberek félnek ösztönösen nyilatkozni, mert attól tartanak, elveszítik munkahelyüket. Nem ismerik a Posta hosszú távú terveit, elképzeléseit, nincsenek megelégedve bérezésükkel, szociális ellátásukkal. Nem látják – különösen a kistelepülések postásai –, hogy meddig maradhatnak postásoknak és mikor kell kényszervállalkozókká válniuk. Ha ma ugyanazokat a kérdéseket tennénk fel, mint a múlt évben, és a megkérdézett kétezernél több munkavállaló választ adna, minden bizonnyal komorabb, lehangelőbb lenne az összkép.

– Mi az oka? Mi változott?

– A Magyar Posta strukturális átalakításba kezdett, ami labilissá tette a helyzetet. 1996-ban nem sikerült megőrizni a postások reálkeresetét. Az 1997-es bérmegállapodás pedig csak akkor lesz elfogadható a dolgozóknak, ha az infláció csak 17-18 százalékos közötti lesz. Tovább növelte a bizonytalanságot, hogy a csökkenő forgalom és a szigorodó létszámfelmérés mellett megőrizhető-e a foglalkoztatás jelenlegi állapota? Azt tudomásul veszik a munkavállalók, hogy forgalomhoz igazodó létszámra van szükség. Azt azonban semmiképpen nem tudják elfogadni, hogy 94-96 százalékos foglalkoztatással legyenek kénytelenek együtt élni.

Folytatás a 2. oldalon

RABLÁS DUPLA WHISKYVEL

A televíziós szappanoperák korát éljük, de a kriminalisztika történetében is vannak nehezen véget érő sorozatok. Gondoljunk csak a yorkshire-i hasfelmetezőre, akit csak hosszú idő után sikerült a rendőröknek azonosítani és rács mögé dugni. Úgy tűnik, mi sem maradunk le a nemzetközi összehasonlításban, hiszen 1993-ban elindult egy rablássorozat, melynek tettesét még nem sikerült elfogni, viszont „a whisky rabló” nevet kapta a rendőri keresztségben.

A whisky első akciója, mondhatni, debütálása 1993. március 12-én fél négykor történt a Hűvösvölgyi úti, 27-es számú postahivatalban. Már éppen a záráshoz készülődtek, amikor be-toppant egy parókás férfi, és fegyverrel a kezében arra kényszerítette az alkalmazottat, hogy némi készpénzt rakjon egy reklámtáskába. 667 ezer forint volt a zsákmány, amivel a rabló egyszerűen kísértelt a postáról, majd nyoma veszett. Időközben arra is volt gondolja, illetve figyelme, hogy egy később jövő hölgyet udvariasan tájékoztasson, a posta már zárva van.

Következő felbukkanására néhány hónapot kellett várni: de 1993. május 3-án 5 órakor a Budapesti Tourist IV. kerületi, Árpád úti utazási irodájában jelent meg. Itt már duplázott, már ami rabolt összeget illeti, hiszen 1 166 296 forinttal távozott.

Az azóta eltelt időben összesen 16 alkalommal látogatott meg postákat, takarékszövetkezeteket, bankkirendeltségeket, utazási irodákat. Az első 14 bűncselekmény helyszínénél egyforma arányban választotta Pestet és Budát.

Folytatás a 6. oldalon

MIT TEHETÜNK A KISZOLGÁLTATOTTSÁG ELLEN? (2. RÉSZ)

Beszélgetés Sándor Lászlóval, az MSZOSZ elnökével

– Hogyan értékeli a nyugdíjreform alakításában betöltött szakszervezeti szerepet?

– Éreztük a társadalom támogatását a szakszervezeti álláspont iránt. A nyugdíjkonfektó vitájában a 10 pontos javaslatcsomagunk túlnyomó többségét elfogadták a kormány képviselői. A tervezet ezáltal szakmailag jobbá, a társadalom által elfogadhatóbbá vált. Abban bízom, hogy ez a törvényi szövegben is tükröződik majd. Ebben az esetben az a kellemes kötelességünk marad, hogy visszaigazoljuk a tagságnak a szakszervezeti javaslatok helyességét és eredményességét. Addig azonban figyelemmel kell kísérni a folyamatokat, beleértve a parlamenti vitát is.

– A tb-önkormányzatok kérdésében láthatóan megoszlanak a vélemények. Nem csak a szakszervezet és kormány között, de az egyes szakszervezeti konföderációk állásfoglalásaiban is.

Veszélyek és felelősségek

– Magam részéről a delegálást támogatom, de nem az a lényeg, hogy delegálás lesz-e, vagy választás, az meg még kevésbé, hány tagú lesz az elnökség. Az igazi veszély, hogy elveszik a döntési jogokat, s ezzel jogfosztottá válnak az önkormányzatok. Az a legfontosabb: a tb-önkormányzatok ne kényszerüljenek bábszerepre, és a tb-alapok továbbra is önkormányzati irányítással működjenek. A tb-önkormányzatoknak a döntési joggal arányos felelősséget kell viselniük. Nem tartom helyesnek a kormány képviselőinek közvetlen részvételét az önkormányzati testületekben, noha látszik, minden színészett hatalomnak késztetése van arra, hogy még nagyobb szerepet kapjon a tb-alapok kezelésében és ellenőrzésében.

– Mi várható az MSZOSZ párkapcsolataiban? Hogyan fogalmazható meg az MSZP-hez fűződő viszonyuk lényege?

Folytatás a 2. oldalon

Képünkön: Kárpáti Sándor, Sándor László, Udvarhelyi András

70 százalékos szervezettség

RAGASZKODÁS A POSTÁHOZ

Folytatás az 1. oldalról

– És a kollektív szerződés?
– Egyre kevesebben mondhatják az országban azt, hogy kollektív szerződéssel rendelkeznek. Nálunk 1991 óta határozatlan időre szóló kollektív szerződés van érvényben; olyan, amely a Munka Törvénykönyvéél jobb feltételeket biztosít.

– Hogyan vonbatmánk meg a szociális ellátás mérlegét?

– A Posta szociális tevékenysége mindig *kiemelt fontosságú* volt, s az ellátás ennek megfelelően alakult. Ha mást nem is, de a bázisszintű ellátást minden évben – megállapodással – garantálni tudtuk. Megemlíthetem például a lakásépítési támogatást, az üdülési hozzájárulás mértékét, a foglalkoztatás-egészségügyi ellátás teljeskörűségét és a segélyekre fordított összeg nagyságát.

– *Úgy bírlék, sikere van a Postás Nyugdíjkiegészítő Pénztárnak.*

– Ha egy közérzetjavító tényezőt kellene kiemelnem, akkor az 1996. augusztus 21-i napot említeném, mert ekkor alakult meg a *Postás Nyugdíjkiegészítő Pénztár*. Ma több mint 23 ezer tagja van, és a befizetett összeg 60 százalékát a munkaadó

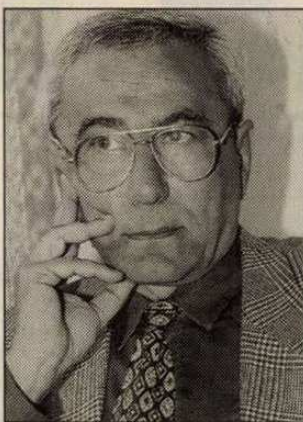
fizeti a pénztártagok után. Azért is örvendetes ez, mert ha a pénztártagok korosztály szerinti összetételét nézzük, azt látjuk, hogy több mint 30 százalékuk 30 és 40 év közötti. Ez számomra azt jelenti, hogy a Postát nagyon sokan hivatásuknak tekintik, itt akarnak dolgozni, innen kívánnak nyugdíjba menni. Az érdekképviseltek feladata és felelőssége, hogy mindent megtegyenek a foglalkoztatás biztonsága érdekében, azért, hogy a munkavállalók reményei valóra váljanak.

– *Hogyan jellemezni a szakszervezet belső életét, mit emelne ki a szervezet-politikai témakörök közül?*

– Talán a legfontosabb, hogy több mint 70 százalékos a szervezettségünk. Ez lényegesen magasabb az országos átlagnál. Taglétszámunk 32,5 ezer aktív munkavállaló, s tagjaink között tudunk több, mint 18 ezer nyugdíjast, volt postást, akik ma is kötődnek a szakszervezethez. De megjegyzem, a Posta helyzete is élénken foglalkoztatja őket. Nyugdíjasaink még mindig az egységes postában gondolkodnak, amit mi 1990 január elsejével szétválasztottunk.

A szakmai szervezet gyakori változtatása megköveteli, hogy a szakszervezet struktúrája is változzék, lépést tartson a

fejlődéssel. Ezért o l y a n döntést hoztunk, hogy a szervezet-politikai bizottság dolgozza ki az új információs rendszerünket, értékelje az alapszabály megfelelőségét, és szükség esetén tegyen javaslatot korszerűsítésére. Május végén sor kerül a titkárok országos tanácsülésére. Ezen a fórumon számot adunk a legutóbbi kongresszus határozatainak végrehajtásáról, szervezeti és vagyoni helyzetünkről, s amennyiben a tesztület úgy ítéli meg, még talán ebben az évben egy rendkívüli kongresszus dönt lehet az alapszabály módosításáról. Újra feltesszük azt a kérdést a titkároknak és a kongresszus küldötteinek, hogy milyen legyen a tagdíjmegosztás mértéke. Szükség van erre, mert a jelenlegi tagdíjfizetési arány nem tartható tovább.

Kárpáti Sándor

NORMASZIGORÍTÁS?

Az elnökség április 11-én tárgyalta a Részvénytársaság 1996. évi normakarbantartási javaslatát. A munkáltató képviselőjének szóbeli kiegészítése után a normabizottság véleményét Konrád Ervin ismertette az elnökséggel, de a felvetett kérdésekre és véleményekre kapott válaszok jelentős részét nem tudta elfogadni.

Állásfoglalásában kifejtette a szakszervezetnek azon véleményét, hogy a normakarbantartás során a munkáltató elsősorban teljesítmények növelésére, a létszám megtakarítására törekszik. Ezt támasztja alá, hogy a szakszervezet által 1996-ban jelzett, és a munkáltató által akkor felvállalt, tevékenységek normázása a mai napig nem történt meg. Nézettelérés van egyes tevékenységek normaalapjait illetően is. A szakszervezet szerint ezek a normaidőnek nem képezik részét. Ezért az elnökség igényli, hogy ezek időszükséglete is legyen meghatározva (pl.: pénzváltás, a vezetői tevékenységek egyes elemei, az 5000 Ft-os bankjegyek szigorított vizsgálata, stb.).

Az elnökség megdöbbenésének adott hangot az felhívta a munkáltató figyelmét arra, hogy az ágazatok túlzott bizonyítási vágyának tartja, hogy a szakma a normairóda javaslatai közül nem fogadott el olyan javaslatokat, melyek olyan tevékenységek normaidejét határozta volna meg, amiket egyes területek az ügyfelek jobb kiszolgálása érdekében vezettek be. Szakmai vélemény szerint ez „helytelen” gyakorlat.

Az elnökség szerint ennek éles kontrasztja a központilag bevezetett belföldi kiscsomag és a 2 kg alatti küldemények egyesített kézbesítők által történő házhoz kézbesítése. Az elhangzott vélemények szerint e tevékenység az útidő-szükségletet is növeli, erre normajavaslat nincs. Az utasítás végrehajtása a norma megállapításán túl munkavédelmi kérdéseket is felvet. A kézbesítő járárok jelentős részében (elsősorban a közép-postákánál), a kézbesítők terhelése sok esetben meghaladja a 20 kg-ot.

Az elnökség szerint nagy a veszélye annak, hogy a vezetési – ellenőrzési tevékenység új normarendszere következtében végrehajtandó létszám-csökkentés terheit az ablaknál ülők és a kézbesítők fogják viselni. A norma nem értékeli a fogyasztókkal való kapcsolattartást, az új szolgáltatások bevezetésével, a technológiai változásokkal kapcsolatos oktatási-ellenőrzési feladatokat, az irányító szervek megnövekedett „információ-éhségét” és egyéb feladatokat. Az új norma nem munkanap fényképezésen alapul.

Ugyanakkor örömmel nyugtázta a munkáltató azon ígérteit, hogy a szerződéses kereskedelem rossz adatszolgáltatáson alapul, irréciaisan alacsony normaszorzója a valós időszükséglet alapján területenként differenciáltan kerül meghatározásra.

Üdvözölte az elnökség az 1997. évre jelzett normavizsgálat témáit és jelezte, hogy különösen sokat várnak az egyesített belterületi kézbesítés részletes felméréséről. Eredményként értékeli, hogy a normairóda kész a felmérések együttes értékelésére. Ez mindenképpen pozitív elmozdulás az előző évek egyre lazábbá váló kapcsolatában.

Ezzel együtt eltérő a szakszervezet és a munkáltató véleménye a normával kapcsolatos szakszervezeti jogosítványt illetően. A munkáltató szerint a szakszervezetet csak a tájékoztódás joga illeti meg. Az elnökség határozott véleménye, hogy az Mt. 18. és 19. §-ában megfogalmazottaknak megfelelően feladata a munkavállalók terhelését, egészségi állapotát stb. vizsgálni. Ezért továbbra is törekszik arra, hogy a normáról kialakított véleményének érvényt szerezzen.

(eco)

VIGYÁZZUNK A PÉNZÜNKRE!

VIGYÁZZUNK A MUNKATÁRSAINKRA!

Az 1997. április 15-én adásban levő Kriminális műsorban elhangzottak készítették arra, hogy tollat ragadjak. Arra a részre gondolok, amikor a megtámadott kézbesítő ország-világ előtt elmondta: Már **csak** 760.000 Ft volt nála, de kiinduláskor 800.000 Ft az ellátmány.

Nem hibáztatom a kézbesítőt, mivel állítása szerint az újságok is így közölték ezt.

A sajnálatos eseményről természetes, hogy tájékoztatják a közvéleményt, de miért kell megmondani, hogy mennyi pénzt vettek el a kézbesítőtől?

Nem érzik, hogy egy ilyenfajta tájékoztatás felhívás keringőre!!

A TV adás másnapján a cigánytelepen kézbesítő munkatársunkat körbefogták és megkérdezték: „Nálad most mennyi pénz van még?”

Tudomásul kellene venni, hogy minden kézbesítő egy „mozgó bank”. Kevesebbért is leütnek embereket! A kézbesítőink félnek, a riasztó nem védi meg őket!

Az összeg elhallgatása lehet, hogy az újságírók szerint hiányos tájékoztatást jelent, de **munkatársaink megvédése mindennél fontosabb!!!**

Mészáros Gáborné kézbesítő ellenőr Paks 1.

KÜLDÖTTGYÜLÉS

Még egy éve sincs annak, hogy a Postás Szakszervezet székházában 1996. augusztus 21-én megalakult a Postás Kiegészítő Nyugdíjpénztár.

1997. április 2-án szintén a Postás Szakszervezet székházának színháztermében első ízben küldött közgyűlésre gyűltek össze a tagok által választott küldöttek. Elemezték az eddig eltelt 7 hónap tanulságait és megvitaták a pénztár előtt álló feladatokat. Az apróbb módosításokat (alapszabály szövegének szükséges kiigazítása, pontosítása, rövidítések feloldása...) a küldöttek elfogadták és jóváhagyták.

A Postás Kiegészítő Nyugdíjpénztár alapszabályzatának ismerete minden a közel és távoljövőben nyugdíjba menő postai dolgozó számára nélkülözhetetlen. Az alapszabályzatban világosan és érthetően benne van mindaz, ami a nyugdíjpénztárba való belépéssel a nyugdíjkiegészítést biztosítja.

Rákóczi Margit

ANYÁK NAPJÁN

Rájöttem, a főszerkesztőm kegyetlen ember. Amikor rámbízta, hogy Anyák napjára írjak néhány sort, bizonyára tudta, nem lesz könnyű dolgom.

Edesanyámra gondolok, szinte látom, amint a nagy piros pettyes bőrébe tölti a forró kakaót, a tálcan már ott van a kálács, amilyent senki más nem tud sütni. Látom a nagymosásokat, a paradicsom befőzését, s szinte érzem a fertőtlenítő csipését lenyűzött térdemen, hallom megnyugtató vigasztalását. Látom aggódó arcát a kórházi ágyam mellett, szememben megcsillan a könny, borogtatást tesz lázas homlokomra.

Számára közel az ötvenhez is Zsoltikám vagyok. Kicsi fi-am, csinálók neked madártejet – mondja, és ma is úgy aggódik, ha nyűzöttnek lát, mint negyven évvel ezelőtt.

Azt hiszem ezzel a feladattal nem tudok megbirkózni, anyaságról írni közhelyek nélkül lehetetlen. Meg sem próbálom, pusztán azt a szeretetet igyekszem visszaadni, amit fél évszázada egyfolytában kapok.

Fodor Zsolt

(eco)

MIT TEHETÜNK A KISZOLGÁLTATOTTSÁG ELLEN?

Folytatás az 1. oldalról

– Az MSZOSZ-ben működő platformoknak volt és van létjogosultságuk. Az 1998-as parlamenti választásokra készülve gondosan elemezni kell a tanulságokat. Ami az MSZOSZ szocialista, szociáldemokrata platformja és az MSZP együttműködését illeti: *csalódtak* az emberek. Nem lehetett visszakérdezni, s még olyan gondok megoldásában sem sikerült eredményt elérni, amelyekhez pénz se kellett. Az ilyen jellegű igények válasz nélkül maradtak. A szakszervezeti vezetők közül lett képviselők sem tudták elérni, hogy a munkavállalók gondoljai nagyobb figyelmet kapjanak a parlamentben.

Remény a változásokra

Gondolkodunk azon, hogy a platformok miként köthetnének eredményesebb, *átláthatóbb* megállapodásokat a pártokkal. Hogyan alakul a munkahelyi légkör, a tervezetteknek megfelelően módosul-e a Munka Törvénykönyve, milyen lesz a finanszírozás, számíthatunk-e gesztusértékű lépésre, mi lesz az ingatlanokkal, változik-e az üdülés? Némi remény van a kedvező változásokra, de majd kiderül, mi és mennyi valósul meg belőlük.

Az MSZP-vel kialakított stratégiai viszonyt mi úgy fogjuk fel, hogy *mindkét félnek jól kell végezni a saját dolgát*. Egy baloldali párt esetében nekünk azt is figyelniünk kell, hogy teljesíti-e ígéreteit és kötelezettségeit? A szakszervezeteknek is dolguk, hogy szorítsák az MSZP-t a szociáldemokrata értékek képviselésére. Ennek érdekében bíráljanak.

– Sok fontos kérdést érintettünk eddig. Szóltunk az MSZOSZ-ról, a tagszervezetekhez fűződő viszonyáról és más témákról. Beszéljünk a Postás Szakszervezetről.

Konfliktus és józanság

– Stabilitást hordozó kiszámítható terület. A gerincerők közé tartozik a Postás Szakszervezet. Higgadság, mértéktartás jellemzi. Ebben nagy szerepe van *Mundruczó Kornélnak*, a ki-egyensúlyozott, világosan gondolkodó elnöknek. Ez az értékelés még akkor is igaz, ha – mint hallom –, jelenleg vannak belső sűrűdőségek, személyes nézeteltérések egyes kérdésekben. Hozzáteszem: akkor van szükség igazán józanságra, ha konfliktusok keletkeznek. Ilyenkor le kell ülni és jószándékú, nyugodt, nyílt párbeszédben kell tisztázni a problémákat.

– Mivel segíthetnek a postások az MSZOSZ-nek?

– Azzal, ha saját portájukon *rend* van, s eredményesek az ágazat érdekvédelmi feladataiban. Ha továbbra is *búzó szakszervezet* és *kiszámítható erő* lesz, *korrekt partner* marad. Így lehet számottevő része a stratégiai egésznek. A Postás Szakszervezettel is függ, hogyan alakulnak a magyar szakszervezeti mozgalom dolgai.

– Végül egy személyes jellegű megjegyzés: azzal, hogy lemondott az Egészségbiztosítási Önkormányzat elnöki tisztéről, megszűnt a „kettős hatalom”? Ez azt jelenti, hogy több ideje, energiája marad a szakszervezeti munkára, az MSZOSZ irányítására?

– Igen, én is így érzem. Ez a funkció szétválasztásnak használna. Többet tudok foglalkozni a szakszervezeti ügyekkel, a szövetség dolgaival. Remélem, ez hamarosan érzékelhető is lesz.

Kárpáti Sándor – Udvarhelyi András

BÉRTARIFA?

A márciusi választmányi ülésen Konrád Ervin kollektív tárgyalási szakértő tájékoztatást adott a bérmegállapodás postai végrehajtásáról. Tájékoztatójában kiemelte, hogy a postaszervek többsége élni tudott a másfél százalékos önerős mozgásterrel, azonban egyes területeken (pl.: Postaszállítási Igazgatóság) arról kaptunk hírt, hogy a szervezet sajátos összetétele erre semmi lehetőséget nem adott. Az újonnan létrejött Budapesti Csomagüzem területén pedig a szellemi foglalkoztatottak nélkül valósult meg a megállapodás szerinti kötelező béremelés.

Tájékoztatójában külön hangsúlyt kapott, hogy időszerűvé vált a postaszervek között kialakult átlagkereset eltérések vizsgálata. Ezzel kapcsolatban tettem fel kérdéseimet a szakértőnek.

– *Úgy tudom, hogy a postaszervek elég nagy önállósággal rendelkeztek az elmúlt években. Béralakulásukat elsősorban gazdálkodásuk hatékonysága és a munkaerő-piaci helyzet függvényében saját maguk határozták meg. Mi változott, hogy a szakszervezet másként ítéli meg a bérkülönbségeket?*

– Mi korábban sem voltunk annak hívei, hogy a postaszervek e területen teljesen magukra maradjanak, bár bizonyos mértékig tudomásul vettük, hogy gazdasági lehetőségeik, az érdekeltségi rendszer eltérő bérezésre ad lehetőséget. Úgy látjuk az eddigi gyakorlat ellenére jelenlős különbségek alakultak ki, a közgazdasági szabályozó pedig egyre inkább

lehetőségeket ad a postaszerveknek. Ez azt jelenti, hogy a dolgozók azonos terhelése, a területek azonos költséghányada konzerválja a kialakult bérkülönbségeket. Véleményem szerint joggal várják el a postások, hogy azonos teljesítményért azonos bért kaphassanak az ország bármely részén.

– *Nem mond ez ellent annak, hogy az igazgatóságok gazdálkodási lehetőségei és célkitűzései sem azonosak?*

– Nem feltétlenül. Mi nem azt mondjuk, hogy minden elemzés nélkül történjen olyan intézkedés, mely a postaszervek részére azonos átlagkereset mértéket határozná meg. Ez legalább olyan súlyos problémákat vetne fel, mint a jelenlegi helyzet. Ezért azt kértük a vezérigazgatóságtól, hogy készítsen az 1993. évihez hasonló munkaköri és postaszervi kereset-elemzést, mely a normaterheléssel összevetve választ adna arra, hogy az eltérések mennyire indokoltak. A postaszervek eltérő gazdasági lehetőségeinek kiegyenlítése pedig az ügyvezetés feladata.

– *A tájékoztatóban kitért arra, hogy ez a vizsgálat alapot adhat a bértarifák kialakítására is. Ezt évek óta szorgalmazza a szakszervezet, de a munkáltató mindig elveti ennek lehetőségét és szükségességét.*

– Ez igaz. A munkáltató éppen az eltérő munkaerő-piaci lehetőségek miatt nem tartja ezt időszerűnek. Sőt, azt

mondja, ha lehet olcsó munkaerőt kapni, akkor ezt a lehetőséget ki kell használni. De ez az érem egyik oldala. Ez igaz lehet új felvételek esetében, de nem indokolhatja a több évtizede foglalkoztatott dolgozók bére közötti különbségeket. Egy részletes felmérés képet adna arról, hogy az azonos munkakörben, azonos végzettséggel és munkaviszonnyal rendelkező dolgozók bére között mekkora az eltérés. Én úgy gondolom csak ennek alapján lehet megítélni, hogy van-e lehetőség a bértarifa rendszer kialakítására, illetve milyen lépéseket kell tenni az érdekében.

– Ezért is ajánlottuk fel együttműködésünket a SAP rendszer munkaügyi részének honosításához. A jelenlegi munkaügyi beszámolási rendszer (IV-es beszámoló) nem ad lehetőséget arra, hogy munkaköröket, munkaköri béralkulásokat figyeljünk. Emellett sok problémát okoz, hogy több olyan rendszer él egymás mellett, melyek között alig található összefüggés. Ennek tudható be, hogy az adatszolgáltatások sok esetben rendszeren kívüli adatgyűjtést igényelnek. Különböző rendszerek élnek egymás mellett (FEOR, ágazatközi besorolási rendszer), melyeket eddig nem sikerült saját igényeinkhez illeszteni. Egy új rendszernek akkor van értelme, ha már a kezdetektől úgy alakítjuk, hogy lehetőség szerint minden igényt kielégítsen.

Kárpáti Sándor rovata BÉRPROBLÉMÁK

BESZÉLGETÉS KUVIK PÁLLAL,
A POSTASZÁLLÍTÁSI IGAZGATÓSÁG TSZB TITKÁRÁVAL

A további bérfejlesztéseknél megfontoltabb stratégiával szeretnénk megjelenni. Szakmai feladatunk a vasúti postaszállítás elsorvasztásának megállítása. Arra törekszünk, hogy a levont szakszervezeti díjakból visszajuttassunk a jogi problémák megoldására, a tagság szabadidejének hasznos eltöltésére – nyilatkozta lapunknak Kuvik Pál.

– **Mióta tikára a Postaszállítási Igazgatóság Területi Szakszervezeti Bizottságának?**

– 1995 márciusában választottak meg. Ezt megelőzően az MCSV-nél voltam vámkicserélő rovatoló. Meglehetősen fellazult állapotokat találtam itt érkezésem idején. A négy titkár egymástól elkülönülten tevékenykedett. Ezért a munka összehangolása lett a fő feladatom. Minthogy az igazgatóság a Magyar Posta Rt. szíve, alapvető követelménynek éreztem, hogy a szakszervezeti munkát is ennek a szerepkörnek megfelelően végezzük. Ezt a célt jórészt sikerült megvalósítani, más területeken azonban ugyanezt nem mondhatjuk el.

– **Melyek a kevésbé eredményes területek, és mi a sikertelenség oka?**

– A bérek problémája az elsődleges. Az 1995-ös béreknél még nem jelentkezett erőteljesen ez a feszültség, ám itt is gond lehetett volna, ha létszámra adják a százalékos béremelést. Csupán 22-18 szavazati aránnyal sikerült a százalékos béremelést elérni.

1996-ban szeretnénk volna, ha a postánál elfoglalt stratégiai helyünk kifejezésre jut a bérfejlesztésnél. De ez nem így történt. Számunkra a 20 százalékos átlagalapbér fejlesztés 16,5 százalékos átlagkereseten belül nem lehetőséget volt, hanem beszűkült kényszer. Ezt a gazdálkodást – területünk nagy, 20 százalékon – a műszakpótlék kimunkálása is nehezítette. Bázislehetőségünket meghatározta, hogy 1996 végén az átlagkereset zárólása miatt a mintegy 1 százalékos jutalom kifizetésére nem nyílt mód. Nem beszélve az olyan nehézségekről, mint a Budapesti Csomagüzem létrehozása egy új középfokú szervként, vagy a Nemzetközi Kicserélő Üzem megszervezésének feladatai. Az 1997. évi második ütem bérfejlesztésénél (ha lesz ilyen), vagy a jövő esztendő bértárgyalásainak már megfontoltabb stratégiával szeretnénk megjelenni.

– **Ennyit a bérekről. Mi az, ami hasonló vagy megközelítően jelentős csomópontja az érdekvédelemnek?**

– Szakmai feladatunk a vasúti postaszállítás elsorvasztásának megállítása. Ma a köztúra terelés folyamata zajlik, amelynek haszna még senki által nem bizonyított. Ez a terület – állítólagos drágasága miatt – az ún. gazdasági átszervezések célpontja. ez a mozgópostarendszer a

mai levél-feldolgozási rendszerrel együtt adja ma a Postának az A-napról B-napra történő anyagtovábbítását. Ezért a szállítás köztúra terelése mindenképpen minőségi romlással jár. Gazdaságilag csak rövid távú eredménnyel kecsegtet. Egy mozgóposta-kocsival 4-5 év alatt elhasználódik. A hírlapmozgó posták kiváltása, helyben történő feldolgozása a napilapnak a frissességét, aktualitását kérdőjelezi meg.

– **Mi lehetne a megoldás?**

– Az, hogy a Magyar Vasút és a Posta megállapodna – a drága vontatási költségek miatt – *miniszteri szinten* rendezzék. Az esetleges költségeket ne befolyásolja, hogy az adott évben mennyi a vasút vesztesége. Az 1997. évi vontatási árakat a vasút szeptemberben közli velünk. A szakmai megoldás egy *budapesti feldolgozó üzem* létrehozása lehet. Ehelyett viszont ismét „balatonszentgyörgyöket” és „székesfehérvári PFÜ-keket”, meg „szolnoki PFÜ-keket” építenek. Ezzel fölöslegessé válnak a posta legnagyobb irányítási tudással rendelkező szakemberei. Ezt a veszélyt a szakszervezet csak úgy tudja befolyásolni, ha a problémát *nyilvánosságra* hozza. Reméljük – és azon vagyunk –, hogy ezek a dolgozók szakértelmüknek megfelelő munkát végezzenek a mozgópostákon.

– **Mit emelne még ki az érdekvédelem kérdésköréből?**

– Fontosnak tartom, hogy a levont szakszervezeti tagdíjból *visszajuttassunk* a tagoknak, segítséget nyújtva a jogi problémák megoldásához, a szabadidő hasznos eltöltéséhez. Ilyenek: a postásvonat- és autóbussos kirándulás, a sportolási lehetőségek biztosítása, segélyek juttatása. Ebben üde színfoltot jelentett *Doross Béla* vezérigazgató hathatós támogatása öt MCSV-s fiúnak a Bács-Budapest szupermaraton futóversenyen való részvételéhez. A költségek másik felét természetesen a szakszervezet biztosította. Az idei Országos Postás Sportnap rendezvényeinek újbóli megrendezéséhez remélem, hozzájárultunk azzal, hogy a Szegei Postaigazgatóság TSZB-vel és a Hírkér TSZB-vel újjáélesztettük ezt a szép hagyományt. Először kicsiben, majd – javasolva a többieknek – országosan.

– **Mit mondana zárszóként?**

– A postás bérek elmaradása közismert tény. A mai megélhetési nehézségek meghatározzák a postások hangulatát. A napi gondokkal küszködő emberekkel elfogadhatni a közszolgáltatási problémák kezelését, a gazdasági változások rájuk rótt feszültségeit, csak az elvégzett munka *kárára* lehet. Márpedig a régi idők precíz, jó postásait megbecsülték, megfizették és létbiztonságban tartották. Aki ezt nem veszi figyelembe, az a Posta jövőjét veszélyezteti.

Várkonyi Endre

HANGOSKODÓK ÉS ÍGÉRGETŐK

Régi igazság, hogy aki kiabál, annak nincs igaza. Így szokott ez lenni családi nézeteltéréseknél, kocsmai vitáknál éppúgy, mint némelyik politikai testületben. Például az Országgyűlésen. Szerencsére a rádió és a televízió a maga technikai eszközeivel le tudja halkítani a vitatkozók kiabálását, másképp talán a dobhártyánk is megrepedne. Mert egyik-másik pártvezér, képviselő vagy egyéb politikus megfélemlít az előbb említett mondás igazságáról. No, meg önmagáról is.

Magukra valamit is adó kocsmaárasok – különösen akkor, ha jól ismerik a nagyhangút, hiszen többnyire törzsvendégekről van szó – előbb szépen kérnek csöndet. Aztán, ha az nem használ, könnyen az utcán találhatja magát a csendzavaró.

Természetes, hogy a parlamentben nem lehet ezzel a módszerrel élni – és talán éppen ezért akadnak, akik visszaélnak a házszabályokkal. Vagy ha úgy tetszik: a parlamentarizmussal, amelynek mégiscsak vannak – ha nem is nálunk – több évszázados, hagyományos szabályai. Ügyvédként, bírósági tárgyalóteremben talán megszokták (bár ott sem szabad csakúgy, korlátlanul) a teljes tudóból „szónoklást”, ám az ország házának tiszteletre méltó falai között ugyancsak azt gyakorolják.

Lehet, hogy csupán a helyet tévesztik el. A tárgyalóteremben ugyanis mepróbálkozhattak azzal, hogy a védelmükre bízott rablógylílost megtévedt, ártatlan báránykának állítsák be, minden érvet szembe szögezve azzal, amit ellenfelük, az ügyész mondott. Most pedig a kormány az ellenfelük, s a tények nem is befolyásolják a nagyhangú urat. Bármit mondanak a miniszterek, ő azonnal igyekszik azt cáfolni, műfélháborodással ordítani, hogy „csakazértse”.

Kinézte magának ugyanis a miniszterelnöki széket már évekkel ezelőtt az az úr. Csakhogy „egy kis baj” van: egyrészt abban a székből jelenleg ül valaki, akit 1994-ben választottak meg, másrészt mások is szeretnének oda ülni. Ebből adódik, hogy azok a „mások” igyekeznek követni az ő példáját és – meg sem hallgatva, hogy mit mond a kormány – az első szó után máris kimondják, hogy „nem”.

Állandóan hangsúlyozzák, hogy mindent a nép, a nemzet érdekeiért mondanak és tesznek. Mégis gyakran kilóg a lóláb: bizony-bizony csak a saját érdekeikről, a miniszteri bársonyszékek megszerzéséről, no meg zsíros állások, magas fizetések eléréséről van szó valójában. Még egy teljes év van hátra az – egyesek által nagyon várt – választásokig, de némelyik, magát ellenzéikinek mondó párt vezérkara máris osztogatja saját soraiban a miniszteri tárcákat.

Úgy gondolják, vagy inkább csak mondják: ők a mindenkor ellenzék dolgát teszik. Hiszen azért van az ellenzék, hogy kritizálja a kormányt. Mi tagadás: van miért kritizálni, hiszen az is követ el hibát, bőségesen. Demokráciákban azonban – és nálunk annak kellene lenni! – az ellenzéki pad-sorokból „igen” is elhangzik, gyakran megtörténik, hogy valamilyen kormányintézkedésnek, törvényjavaslatnak egy részét ellenzik, más részét helyeslik. Nálunk – nos, ezt még tanulni kell.

Inkább az a baj, hogy ennek a sok tanulnivalónak az árát mi, a lakosság fizetjük meg. Lehet viszont, hogy mi könnyebben tanulunk „mint a politikusainak, márcsak azért is, mert nehezebben nyögjük ki a tandíjat. Megtanultuk például azt, hogy nem kell minden ígéretnek hitelt adni. Annyit ígértek már nekünk az utóbbi, összeszámlolni is sok, hogy hány évben. Talán az öregapánk öregapja sem emlékezne, ha felkelne a sírjából, hogy hány be nem váltott ígéret hangzott el a Duna-Tisza táján.

Így aztán a jelenlegi, minden káán csomót kereső ellenzék is ígér. Arra az esetre – amit a nagyhangú úr már teljesen biztosra vesz –, ha kormányra kerülnének. Egyszeriben megváltozó és javuló életkörülményeket, amelyeket „csak azért” nem tudnának megvalósítani, mert minden akadályt és nehézséget ráfogának a mostani kormányra.

Ígéretből még sokáig futja. A hátralevő év során biztosan követi egyik a másikat, csak győzzük hallgatni-olvasni.

Addig itt van nekünk a valóság. A lassan, de mégis megindult gazdasági növekedés, Magyarország nemzetközi tekintélye és az a nem lebecsülendő kijelentés, amit nemrég a miniszterelnök tett: nem lesz több korlátozó intézkedés, megindulhatunk felfelé. Ami akkor is nagy szó, ha tudjuk: a lejtőn lefelé mindig könnyebben, gyorsabban lehet menni, mint hegynek fölfelé.

De ha együttesen nekirugaszkodunk, még az ellenzékiekésedés sem tud megállítani.

GRATULÁLUNK!

Lapunk állandó külső munkatársa, a Pulitzer-díjas Lehoczki István karikatúraművész nemzeti ünnepünkön magas állami kitüntetést kapott. A Magyar Köztársasági Érdemrend kiskeresztjét Göncz Árpád köztársasági elnök a Parlamentben adta át barátunknak és munkatársunknak, akinek ezúton is gratulálunk.

NEMZETKÖZI GYÁSZNAP

A Szabad Szakszervezetek Nemzetközi Szövetsége (SZSZNSZ) április 28-át Nemzetközi Gyásznapra nyilvánította, amelyen a szakszervezetek szerte a világon megemlékeznek azokról a férfiakról, nőkről és gyermekekről, akik minden évben *meghalnak vagy megsebesülnek* munkahelyi balesetben, a nem megfelelő munkakörülmények miatt.

A Nemzetközi Gyásznap felhívja a világ figyelmét azokra a munkahelyi körülményekre, amelyek következtében évente több mint 220 ezer munkavállaló hal meg (több mint 500 napon), 120 millió munkával kapcsolatos balesetben, s ennél még sokkal több sebesült meg. Becslések szerint 65-160 millió munkavállaló betegszik meg munkahelyi szennyezés és más elviselhetetlen körülmények miatt, s meg sem lehet becsülni azoknak a számát, akiknek

egészsége károsodik a környezet szennyeződése nyomán.

A Nemzetközi Gyásznapon megemlékeznek azokról a munkavállalókról is, akik *elnyomásnak és megtorlásnak* vannak kitéve a szakszervezeti szervezkedés okán. Csak 1995-ben 378 munkavállalót gyilkoltak meg, 1900-at sebesítettek meg, 5000-et tartóztattak le, tartottak fogva és 68.470 munkavállalót bocsátottak el azért, mert szakszervezeti tevékenységet folytattak.

A múlt év április 28-án megtartott első Nemzetközi Gyásznapon az SZSZNSZ New Yorkban az ENSZ székházában és Brüsszelben, a Nemzetközi Szakszervezeti Házban tartott megemlékezést és gyűjtött jelképesen gyertyát az áldozatok emlékére. Ugyanezen a napon az SZSZNSZ tagszervezetei és nemzetközi szakmai szövetségei is megtartották saját megemlékezéseiket. Az

elmúlt évben a világ több mint 70 országában vettek részt gyászünnepeken a szakszervezetek és a munkavállalók ezen a napon.

Az SZSZNSZ idén, április 28-án ismét jelképes gyertyagyújtással egybekötött megemlékezést tartott a belga fővárosban, és felhívással fordult tagszervezeteihez, szakmai szövetségeihez, hogy saját országaikban és ágazataikban maguk is tartsanak majd a továbbiakban gyászünnepeket.

Az SZSZNSZ felkéri a szakszervezeteket, hogy készítsenek pontos statisztikát a munkahelyi balesetben, a nem megfelelő munkakörülmények miatt elhunyt vagy megsebesült dolgozókról országos és ágazati szinten egyaránt, s bocsássák ezeket az adatokat a nemzetközi szakszervezeti szövetség rendelkezésére az összesítés végett.

TISZTELET A KULTÚRÁNAK

Böngészem azt a csinos külsejű, halványsárga füzetet, amelyből megtudhatjuk, kik kapták meg az elmúlt 40 év során a *Szakszervezetek Kulturális - Művészeti Díját*. Ime néhány név a rangos listáról. Az írók közül: Benjámin László, Gálóczi Erzsébet, Moldova György. A filmművészet területéről: Fábri Zoltán, Ranódy László, Máriássy Félix. Színművészek: Básti Lajos, Deák Sándor, Hofi Géza, Törőcsik Mari. A sajtó, a rádió, a televízió köréből: Árkus József, a Jogi esetek című televíziós műsor alkotóközössége, Szepesi György. A képző-, ipar- és fotóművészek soraiból: Feleky Gyula, Gyurcsák Ferenc, Kiss-Roóz Ilona. A zeneművészet világából: Bérés Ferenc, Moldován Stefánia, az Építők Szalmás Píroska Kórusa. A táncművészek közül: Eck Imre és Novák Ferenc. A közművelődés területéről: a Csepeli Munkásotthon és a Tatabányai Bányász Néptánc Együttes. A társadalom- és természettudományok képviselői közül: Ancsel Éva, Lőrincze Lajos és Marx György.

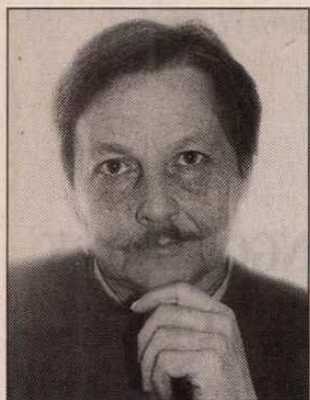
A fentiek és sok más társuk tiszteletére rendezte az MSZOSZ a *jubiléumi gálaműsort* a Fővárosi Operettszínházban, és a *képző-, ipar- és fotóművészeti kiállítást* a Dózsa György úti székházban. Az előbbiben neves művészek és együttesek adtak - nagy tetszéssel fogadtak - műsort, s eközben adták át a díjakat az idei kitüntetetteknek. Beszédet mondott *Göncz Árpád* köztársasági elnök és *Sándor László*, az MSZOSZ elnöke. Az utóbbi kiállítás anyagát Czinke Ferenc festőművész válogatta a négy évtized képzőművészeti terméséből, s a tárlatot Vitányi Iván nyitotta meg. Ha ehhez hozzávesszük a *május elseji központi ünnepség* városligeti kulturális-művészeti programját, és az ország több más pontján szervezett és bemutatott műsorokat, akkor elegendő okunk van arra, hogy elgondolkodjunk a díjakon, a díjazottak életútjain, a munka, a munkás, a kultúra, a művészet, a közművelődés és a szakszervezet összefüggésein, mai helyzetén.

Tudjuk, a szakszervezetek kulturális, művészeti díjai nem tartoznak a legfényesebben csillogó állami kitüntetések közé, bár ázsiójuk növekszik az időkben. Rendelkeznek viszont olyan értékes jellegzetességekkel, amelyek megérdemlik a figyelmet. Az egyik az, hogy a kitüntetettekre a munkavállalók, a *szervezeti dolgozók* tesznek javaslatot. A másik sajátosságuk, hogy a díjak odaítéléséről *társadalmi zsűri* dönt. Talán harmadik tipikus vonásként említhetjük, hogy nemcsak egyének kaphatják meg az elismerést, hanem - minden alkalommal - közösségek, tudományos műhelyek, és művészeti alkotócsoporthok is részesülnek benne.

Sok mindenről *mesél* a kitüntetettek névsora is. Számos olyan színész, író, zenész, festő, szobrász, népművelő és kutató van közöttük, akik még fiatalon kapták meg az ösztönző díjat, s napjainkra már szakmájuk hírességeivé váltak. Olyan nevek is megakadhat a tekintetünk, akik már meghaltak, vagy elkallódtak, eljelenlétkelenedtek. Nem lenne hiábavaló fáradozás felkutatni ezeket, és magyarázatot találni az okokra és segíteni, ha lehetséges. És vannak olyan díjazottak, akik ugyan nem lettek nagyon híresek, de nem is tűntek el, hanem élnek és dolgoznak csendben, csak kikerültek a mecénások figyelmének sugarából. Róluk is többet kellene tudnunk.

AZ 1997. ÉVI SZAKSZERVEZETEK MŰVÉSZETI-KULTURÁLIS DÍJBAN RÉSZESÜLTEK

1. GÖRGEY GÁBOR ÍRÓ, ÉLETMŰVÉERT
2. GÖR NAGY MÁRIA SZÍNÉSZNŐ, PEDAGÓGIAI MUNKÁJÁÉRT, AZ UTÁNPÓTLÁS NEVELÉSÉÉRT.
3. SZINETÁR MIKLÓS, RENDEZŐ-TANÁR, AZ OPERAHÁZ FŐIGAZGATÓJA
4. BÁNYAMUNKÁS, A BÁNYÁSZ SZAKSZERVEZET LAPJA, KÖZEL 100 ÉVES A LAP
5. ÉLELEMEZÉSI DOLGOZÓ, AZ ÉDOSZ SZÖVETSÉG LAPJA, 50 ÉVE ALAPÍTOTTÁK
6. EIGNER DUNAI JÁNOS ÚJSÁGÍRÓ, MTI
7. TAKÁTS SÁNDOR FŐMUNKATÁRS ZALAI HÍRLAP
8. A „VASÚT A GYERMEKEKÉRT” ALAPÍTVÁNY KÖZEGI DIÁKOTTHONA
9. A TATABÁNYAI KPVD SZ MŰVELŐDÉSI HÁZ KÖZÖSSÉGE
10. BÉRCESI GYŐZŐ NÉPMŰVELŐ, AZ SZFMH IGAGZATÓ HELYETTESE
11. F. CSAPÓ IRÉN FESTŐMŰVÉSZ, GYŐR
12. PELLÉRDINÉ FÜLE MAGDA IPARMŰVÉSZ, KAPOSVÁR
13. AZ „OXIGÉN” C. RÁDIÓMŰSOR SZERKESZTŐSÉGE, MR
14. DR. GLATZ FERENC TÖRTÉNÉSZ, AZ MTA ELNÖKE
15. GYARMATI ISTVÁN ZENESZERZŐ, ZENETANÁR, ZONGORAKÍSÉRO
16. VÁSAS MŰVÉSZGYŰTTES TÁNCKARA
17. ÉPÍTŐK VADRÓZSÁK TÁNCGYŰJTÉSE
18. TÍMAR PÉTER OPERATŐR, FILMRENDEZŐ
19. MARKOS GYÖRGY SZÍNŰMŰVÉSZ, KÜLÖNDÍJ

Fodor Zsolt rovata

AKIK A POSTÁST RUHÁZZÁK (2. rész)

(Folytatás az előző számból)

– Ha valaki nem rendel, a keretösszeg a posta „bőre alatt” marad?

Pápai Béla: – Ha nem rendel, bent marad, de ha nem kap ruhát, és évek óta az elhasznált ruhában jár, az se jó! A hivatalvezető felelőssége, hogy rendeléskor ellenőrizzen. Sokan nem szívesen rendelnek teljes mennyiséget, hiszen ha valaki kilép, a kihordási idő arányában ráterhelik a ruhát, s elszámoláskor levonják. Sajnos, gyakran találkozunk pontatlanul, vagy többszörösen javított utalvány-megrendeléssel, amelyek a számítógépes feldolgozásnál nem értelmezhetőek, nem derül ki egyértelműen, hogy milyen ruhadarabot, milyen méretben rendelt, valószínű nem a saját részére, vagy egy másik esetben négy különböző méretű cipőt kért valaki. Ezeket a számítógép kidobja, vissza kell küldenünk a dolgozónak, hogy pontosítsa. Közben hetek, hónapok telnek el, és lehet, hogy éppen ez a kollega panaszkodik az ellátás lassúságára.

– Milyen szempontok alapján áll össze a raktárkészlet?

Kurdi Ilona: – A jelenlegi szabályozás által megengedett összeghatárig megtervezük, mekkora és milyen összetételű legyen az a minimális raktárkészlet, amelyik kimondottan az új belépők minél gyorsabb ellátását szolgálja. Ehhez felmértük cikkenként, ruha és cipőfajtánként, hogy miből mennyi fogy, és milyen százalékos megoszlás van ezek között. Ehhez még tudni kell a fluktuációt, s hogy várhatóan hány belépőre kell számítanunk munkakörünként. Az adatok alapján az átlagmértékük részére minden ruhadarab rendelkezésre áll. Sajnos sok a csere, de a minimális készletre támaszkodhatunk. Már engedélyünk van arra, hogy bizonyos mértékig növeljük a raktárkészletet. Tudom, sokan már egy éve is dolgoznak, és még mindig nincs ruhájuk. Megnőtt a meghatározott időre kötött munkaszerződések száma. Előfordul, hogy a szerződés lejártával hosszabbítanak, de ruha sajnos véglegesítésig nem adható.

– Ha valakit véglegesítettek, mikor kaphatja meg a ruháit?

Kurdi Ilona: – Nagy részét hamarosan, de itt a régiók ellátása is érdekes. Raktári készleten van mondjuk öt féle termék. Bizonyos időközönként megnézzük a számítógépen, mikor jár le valaminek a kihordási ideje. Ha van ilyen, érdemes megvárni, mert gazdaságosan két-három csomagban elküldeni, ha egyben is elmehetne.

Pápai Béla: Az ideális ez lenne, de elképzelhetetlen, hogy a 8-9 gyártó egy időben mindent teljesítsen. Költségesebb, ha több részletben küldjük, mégis meg kell tennünk gyakran, ne várjon túl sokat ruhájára a postás dolgozó. Az sem lenne célszerűbb, ha ugyanaz a gyártó több cikket is készítené. A gyártók sok mindenre vállalkoznak gond csak akkor van, ha teljesíteni kell.

– Milyen alapon választják ki a gyártókat?

Pápai Béla: – A posta bizonyos területei a közbeszerzési törvény hatálya alá tartoznak. Több olyan beruházás is volt, ami a rendkívül időigényes közbeszerzési eljárás miatt nem valósult meg. Azt pedig nem mondhatjuk, hogy elnézést munkatársaink, a törvény miatt csak jövőre lesz ruha. Egy ilyen eljárás nyílt pályázati formában 100-110 nap. A pályázati eljárás szigorú eljárási rendje van, amit be kell tartani. Úgy kell elindítanunk, hogy tudjuk, miből mennyire lesz szükségünk. A fonákaság az, hogy március végén érkezik be hozzánk 20 ezer ember egyéni igénylőlapja, amiből összesíthetjük a termékfajtánkénti szükséges mennyiséget. Elindul a pályázat, de ebből az idén egy darab ruha sem lenne. Csak augusztusban kezdenék hozzá az alapanyag gyártásához! Kénytelenek voltunk az előző évek adatai alapján megaccolni, mi lesz a postások kedvenc ruhadarabja, és mennyi kell majd belőle.

– A pályázók tudják, hogy becsült mennyiségekre pályáznak?

Pápai Béla: – Kénytelenek voltak közölni velük, hogy 20 százalékos eltérés elképzelhető. Ebből folyamatosan viták vannak, hogy most miért nem rendelünk annyit, vagy most miért kell kétszer annyi. A pályázatok nem olcsók, a pályázók zárt rendszerben teszik meg ajánlataikat, a lehető legalacsonyabb árat megjelölve. Így sikerült összesen 100 millió forintot, a ruha esetében is több 10 milliót megtakarítani. Nagy hátránya a hosszadalmasság. Egy ilyen pályázat megjelenéséig eltelik 4-5 hét. Külön pályázatot írtunk ki az alapanyag gyártására és külön a konfekcionálónak. Tervezzük, hogy jövőre csak egy pályázat lesz, szerezzé be az alapanyagot a varroda. De ettől félünk, bár igaz, hogy innentől övök a felelősség, meg a kötbér is, de ettől a postásoknak még nem lesz ruhájuk. A közbeszerzési eljárásban 1996-ban egy-két új pályázó tendert nyert, de nem igazán tudták a méretállás-rendszert, csúsztak a gyártással, baj volt az alapanyaggal is. Kötbéreztek őket, de csúszott az ellátás. Az egyik gyártó olyan alacsony árat ajánlott, amivel minőségben nem tudott kívánt eredményt felmutatni. Aztán, hogy spóroljon, rövidebbre varrta a nadrágokat. Több ezer nadrágot nem vettünk át. Ezt megpróbáljuk megmenteni – az ő kontójára –, bermuda lesz belőle.

– Nincs lehetőség egy kicsit drágább, de biztos pályázót előnyben részesíteni egy gyanúsán olcsó bizonyítalmával szemben?

Pápai Béla: – Az ideai rendszerben nagyobb súlyt kap a referencia és a minőség. Bár itt is előfordulhat, hogy az egész üzem hetekig a referenciát varrja, tökéletes is lesz, de 3 ezer darabos megrendelésnél már baj van. Az általunk korábban megismert gyártók referenciáira és viszonyaira sokkal nagyobb hangsúlyt helyeztünk, próbálunk a technikai viszonyokról több információt begyűjteni. Kedvezőbb, ha egy jó felkészültségű gyár kapja a megbízást, mint egy fészében

működő varroda. Valószínűleg lesznek emiatt vitáink a Közbeszerzési Tanács előtt. A vesztés mindig panasszal, fellejtemással él, a tanács pedig a legolcsóbb megoldásra törekszik. Két tűz között örlődünk, ezért sokkal magasabb kötbérek határoznák meg a szerződésekben. „Visítanak” is a gyártók!

– Van esély rá, hogy ezt ki is fizetik?

Pápai Béla: – Ha a pénzügyi helyzetüket nézzük, kicsi rá az esély. Évekig tartó jogi eljárások, perek után, hosszas birkozás végén fizetnek, mert hosszabb távon mégis „udvari szállítók” szeretnének lenni, de mi már partnerként nem tartjuk őket számon.

– Tebát a közbeszerzési törvény kellemetlen akadály?

Pápai Béla: – A nyugati országokban ezt az eljárást sokkal nagyobb, többszázmillió, milliárdos beszerzésekre találták ki. Tavaly Magyarországon 10 millió forint értékhatár felett már tenderezni kellett. Ez túl alacsony érték ehhez az időt rabló eljáráshoz. 1 vállalkozónak, a közbeszerzési eljárás során, 15 különböző igazolást kell beszereznie, hogy indulhasson. A törvényalkotónak jogos elvárása, hogy udvari szállítói körben csak olyan cégek legyenek, amelyeknek nincsenek állami tartozásai. A tizenöt igazolás beszerzése hetekbe telik, és még szóba sem jött, hogy mire jelentkezik. Ez az adminisztrációs többlet igazából csak sokkal nagyobb beruházásoknál térülhet meg. Az ilyen adminisztratív mechanizmusnak kisebb vállalkozások képtelenek megfelelni. Rengeteg panaszt kaptunk, amit továbbítottunk a Közbeszerzési Tanácsnak, de az eljárási szabályok az idén sem enyhültek.

– Most már látjuk, miként lesz a közbeszerzési törvényből bermuda nadrág. Házon belül mit terveznek?

Kurdi Ilona: – Jelenleg a Gyáli úton a MATÁV-tól bérelt épületrészben 600 négyzetméter a miénk. Itt vannak a szolgálati munkaruhák. További 200 négyzetméteren az alapanyagokat és a védőeszközöket tároljuk. Ha egyszerre kellene mindent kiküldeni, annyira zsúfolt lenne a raktár, hogy nem tudnánk bemenni. A hosszú távú tervek szerint a járműtelep egyik épületébe költözünk, ott az összes szintet igénybevéve elférhetnénk. Hosszú munka lesz, központi beruházásból valószínűleg majd meg, elsőként a ruharaktár költözhethet júniusban.

Pápai Béla: – A mostani szisztéma szerint a megrendelés útja a következő: a dolgozó rendel, elküldi a hivatalhoz, a hivatal az igazgatósághoz, mindenki összesít, ellenőriz, utána kerül ide. Visszafelé ugyanilyen bonyolult a dolog. Egy gyorsabb, zártabb rendszerbe próbáljuk ezt beépíteni, ehhez van szükség raktárfejlesztésre. Az információ a postás dolgozótól közvetlenül a csomagküldő központba jut, és a csomag közvetlenül a dolgozóhoz jut a hivatalába. Ez gyorsabb, és a reklamációt is lehetővé teszi.

Kurdi Ilona: – Amikor a szolgálati munkaruhákról készült szabályozás megjelent, vezérigazgatói utasítás szerint diszkont áruházat kellett volna létesíteni. Ehhez már egy stadion méretű raktárpépületre lett volna szükségünk, s ez nem volt megvalósítható. Kitaláltuk, hogy kialakítunk egy mintatert, ahova az érvényes utalvánnyal bejöhethet a dolgozó, vászthat a termékek közül, mi segítünk a méret és fazon kiválasztásában, ha van raktáron, azonnal viheti is. A postások többsége azonban a hagyományos módon rendeli meg ruháját, s hogy ez minél kevesebb döccenővel járjon, érdemes kéréseinket figyelembevenni. Nagyon fontos az utalvány-megrendelés olvasható kitöltése, az igény egyértelmű megjelölése cikkszámokkal is. Kérjük, pontosan adják meg testméreteiket, férfinadrágok esetében a betűjelzést. Fontos az ellátás (alap, illetve utalványos) jelölése, és az ellátmány kérésének ellenőrzése, a határidők betartása. Lehetőleg az utalványos keretösszegeket ne lépjük túl. Szívesen várjuk a postás dolgozók jobbító szándékú észrevételeit, amelyeket akár levélben, vagy telefonon juttathatnak el hozzánk. Címünk: Magyar Posta Rt. Anyag- és Értékcikkhivatala, Ruha Csomagküldő Központ, Budapest IX. Gyáli út 18-22. Telefonszámunk: 28195-17, vagy 280-63-23. Hétfőtől csütörtökig 7 és 14 óra között, pénteken 7-től 12 óráig állunk rendelkezésükre.

• A beszélgetés végén elgondolkodtam a közbeszerzési törvényről. Ha belegondolunk, hogy a postásnak táskája, a táviratosnak motoros ruhája, bukósisakja és még ki tudja mije van... De ez már egy másik riport.

EGY CIPŐBEN JÁRUNK

Folytatás az 1. oldalról

V. L.: Az ideális az lenne, ha ezek a boltok, vagy raktárak minden megyében a postások rendelkezésére állhatnának.

Miért várjunk?

V. L.: A Kollektív Szerződés szerint a határozatlan időre szerződötött dolgozónak 3 hónap alatt kell biztosítani a formaruhát. Itt van az én problémám. A tartósan betegek, az iskolán lévők helyett felvettek: járatkísérői, csomagraktárosi, kézbesítői munkakörben a saját ruháikban dolgoznak. El kellene dönteni, hogy jár-e a ruha, vagy csak majd adjuk. Az nem vigasztaló, hogy véglegesítés esetén beleszámítják a kihordási időbe, hiszen a polgári ruháját tönkretette a munkával. Igazságos lenne legalább a keretösszeg időarányos részét kifizetni a dolgozónak. El lehet képzelni, hogy néz ki egy ruha a táska szíja alatt. Az ablaknál is különböző ruhákban ülnek, pedig a formaruha attól az ami, hogy egységesen nézzenek ki a dolgozók. Ez a posta imázsa... Mondják a szakma részéről, ellenőrizzem, viselik-e az egyenruhát. Mit ellenőrizzek, ha az egyiknek van, a másiknak nincs. Nem kényszeríthetem, ha nincs formaruhája. Ha egy segédmunkásnak jár a bakancs, miért nem jár egy járatkísérőnek a munkaruha?

– Talán a fluktuáció miatt...

V. L.: Nálunk – a kézbesítőknél – gyakorlatilag nincs fluktuáció. Nyugdíjazás, vagy egy-egy tanfolyam miatt van kis létszámmozgás. Csak úgy megy el valaki, ha lejár a szerződése és nem tudom tovább foglalkoztatni. Rugalmas létszámgazdálkodás van, annyiszor hosszabbítok szerződést, ahányszor akarok. Egy éve itt van, és még mindig a saját ruháját koptatja. Máshol, egy banknál, vagy a SPAR-nál rögtön formaruhába öltöztetik a dolgozót, pedig a postának is fontos lenne, hogy jó megjelenésű legyen az alkalmazottja.

„Uraságtól levettett...”

– Azt mondták, mindenki pótolja az elkopott ruhát, de én láttam...

V. L.: Tudom mire gondol! Az a fiatalember szerződéses, de egy munkatársától kapott használt ruhát, ne a sajátjában pakolja a csomagokat. Más szerződésesnek is jár postáskabát! Azok a munkatárak, akik már rendelkeztek – és megkapták – az újat, átadják az új dolgozónak, hogy postás kinézete legyen.

– Nem lehetne ezt intézményesíteni?

V. L.: Szerintem lehetne tartalékkészletet képezni, megfelelő tisztítás után a felsőruházat kiadható lenne a szerződéses dolgozónak is. A táviartkísérítő azonnal megkapja a motoros felszerelését, sőt a pénzzsállító is a formaruhát. Az előbbi esetben azért, mert munkavédelmi eszközről van szó, a másodikban pedig fontos, hogy postás kinézete legyen. Hát a kézbesítőnél nem fontos ez a szempont? Talán megoldást jelentene, ha valamilyen módon munkaruha, vagy védőruha kategóriába lehetne sorolni a postások öltözkédét. Tulajdonképpen az is! Gondoljunk az esőtől, hótól védő kabátra!

– Ez sem minősíthető védőruhának?

V. L.: De igen.

D. A-né: De nem az.

V. L.: Hát nem.

D. A-né: Szerintem a probléma akkor is megmaradna, mert megfelelő raktárkészletet kellene tartani, hogy az új belépőt azonnal elláthassuk.

– Van az átmínősítésre reális esély?

D. A-né: Szerintem nincs, és nem is látnám szükségesnek, ez formaegyenruha!

V. L.: Szerintem mindkettő. Még 1993-ban felvetettem, hogy egyes munkakörökben át kellene minősíteni, de érdemben nem történt semmi. A három hónapot pedig a Kollektív Szerződés írja elő.

D. A-né: A munkavédelmi szabályzat előírja, milyen munkakörökben kell védőruhát biztosítani. Sajnos a kézbesítő, a csomagraktáros, a járatkísérő nem tartozik ezek közé. Azt el kell ismernem, hogy a formaruha, a cipő fazonjából jelentős javulás van. Érdekes, hogy a férfiaknak általában jó a cipő, a kézbesítőlányok zúgolódnak, mindegyiknek máshol van a büttyke, másképp fáj a lába. Naponta 20-25 kilót cipelnek, deformálódnak a lábuk. Szívesen vennék, ha kipróbálhatnák a cipőt. Ha nem pályázattal kellene gyártót keresni, biztos egy sor problémától megszabadulnánk. De hát törvény az törvény!

V. L.: Ezért ne a dolgozó feje fájjon! A feltételek megteremtése a szakma feladata. Nem értem ezt a pályáztatást. A piacgazdaság számomra azt jelenti, hogy azzal kötik szerződést, aki a pénzért teljesíti a feltételeimet. Miért kell az olcsót, de rosszabbat választanom, ha minőséget is kaphatnék?

HORDALÉK

● ÁTJÁRÓHÁZ

Mármint a Kárpát medence. Történelmünk során itt nagy jövőmenés volt. Jöttek-mentek a besenyők, tatárok, törökök, legújabbkori történelmünkben is grasszáltak a Duna partján kölniullató, kirúszozott idegen katonatisztek. A nációjukat a Trianon óta tartó folyamatos és erősödő barátságunk megtartása érdekében ne firtassuk! Aztán germánok, majd szlávok jöttek és nagysokára mentek. Népeiségünk mindannyiszor fogyni kezdett, de nagy királyaink mindig gondoskodtak import népeiségről. Igaz, volt aki a népeiség exportját szorgalmazta nagy ügybuzgalommal, és eredménnyel. Azért maradtunk itt magyarok, svábok, szlovákok, románok, meg azok, akik nem szeretik, ha a rendőrségi körözésben utalnak a származásukra. Amit az egyik nagy bevásárlóközpont reklámjában láttam, mégis meglepett. Bemutatták az átlagos vásárlóikat, egy ébenfekete bőrű fickót. Azt hiszem, hiányoztam arról a történelemóráról, ahol elmondták, ezt a népcsoportot melyik királyunk tette itthon átlagossá.

● MINT A RÁDIO

Újabb szakmai-társadalmi vita van kibontakozóban. A kérdés az, hogy a betegnek joga van-e megismernie a pontos diagnózist, van-e beleszólása a terápiába. Ismertem olyan rákos beteget, aki megtiltotta a kezelést, hogy hamarabb tülessen a nehezén, és van, aki vallási meggyőződéséből ellenzi a beavatkozást. Egy ilyen vallási vezetővel készült interjúban hallottam, hogy a kezelek nagy része, különösen a vérátömlesztés, vagy a vérkészítmények szedése, bűn. A riporter megkérdezte a szemmel láthatóan rendkívül bigott vallási főnököt, hogy az óvodáskorú kislányát sem engedné ily módon megmenteni? A választ megkerülte, de a víz prédikálása és a bor ivása jutott eszembe, és felémleltek az öngyilkos szekták képei, ahol a vezetők többnyire túléltek a rítust.

A másik végtel egy másik riportban hangzott el. Egy orvos a beteget a rádióhoz hasonlította. Szó szerint így mondta: Nem érdekel, mi a baja, beadom a szervizbe, javítsák meg! Tehát ne kérdez semmit, kedves betegársam, vagy hozzátartozó! Add be családtagodat, magadat az Egészségjavító Rt-hez, megajtvva visszakapod. A kicserélt alkarészekre hat hónapi szavatosság jár!

● SZÖRHENT

Sétálok Budapest utcáin, s bámulom az üzletek cégereit. Mini Market, Minimarket, Hair studio, Megastore, Tattoo salon, Peter's boutique stb., stb. Aztán hallom a rádióban: frencsáj, prozsekt, marketing, soppingmenedzser, meg még néhányat sorolhatnék. A bicska akkor kezd nyiladozni a zsebemben, amikor aranyászó angománjaink a francia, vagy német szavakat igekeznek kimondani. A reklámban naponta dzsiletnek ejtik a penge márkáját, Csársznak De Gaulle keresztnévét, sőt egyszer hallottam Hjugonak Victor Hugot. Ezek után alapvető, hogy egy gazdasági szakember djsi esz em telefonnal konzultingol a miting ügyében.

Ha ezt így folytatjuk, Badacsonyt Bedexoninak, a sirhantot szörhentnek fogjuk ejteni.

● NINCS MIVEL ÜTNÍ

A Bosnyák téren vásárolta meg mozgássérült ismerősöm a hétrégi levesébe a zöldséget. A fizetéskor szüksége volt mindkét kezére, ezért a pulthoz támasztotta botját. Elpakolgatta a repát, beseperte a visszajárót, majd a botjáért nyúlt. Meg is markolta volna, ha a támaszt jelentő kampós alkalmatosságot el nem lopta volna valaki. Szóval már idejutottunk? A koldusbot lett hiánycikk? Egyszerű, de nagyon rossz viccéről lenne szó? Vagy drága a base-ball ütő, és tisztességes gazember nem mászkálhat fegyver nélkül? Ismerősöm keserűen jegyezte meg: „Nincs mivel ütnöm a tettes nyomát.” Én nem a nyomát ütném!

● TÜZES TRÓN

Gyuszi, a fiatal rendőrmester mondta a minap, nem ér rá velem beszélgetni, mert parasztfelkelés van. Rögtön megjelent a szemem előtt a felkelés vége, a tüzes trónon feszengő Dózsa György. Ha a történelem ismétli önmagát, akár jelképesen is, de már melegszik a szóban forgó ülalkalmatosság. Hol erről, hol arról az oldalról helyeznek a tüzre jókora fahasábokat, s teljes tudóval fújják a lángot, minél magasabbra csapjon. A gazdák szószólója teli torokból kiabálja a követeléseket, majd mire a kormány végre tárgyalna, kétszer távolmarad az egyeztetésről. A kormány „begurul”, ezek után nem tárgyal, majd kibontakozik a vita, hogy melyik párt milyen mértékben támogatja, illetve irányítja a gazdákat, és használtak-e ellenük titkosszolgálati eszközöket. Közben telik-múlik az idő, dolgozni is kellene már a földeken – tán erre vár ki a kormány – és lassan már nem is emlékszünk, hogy mit is akarnak a gazdák.

A trón persze már forró, s a dramaturgia szabályai szerint valakinek rá kell ülnie.

Fodor

GRATULÁLUNK!

A Bányaiipari Dolgozók Szakszervezetének havonta megjelenő lapját, a Bányamunkást, az MSZOSZ művészeti és kulturális díjával tüntették ki. A 84 évvel ezelőtt alapított újság kiadója és főszerkesztője kétszeresen örülhetett, hiszen a házi ünnepségükre meghívott külső munkatársaknak, a sajtó képviselőinek ezúttal mutathatták be riportkötetüket. A Harc a bányászattért és a Harc a bányászokért című munka hű krónikája az iparágat ért gazdasági „földindulásnak”. (Képünkön: akiknek a Bányamunkás megjelenése múlik, Hámosi István Péter, a lap kiadója, Hercselné Zentai Zsuzsanna szerkesztőségi titkár és Ladányi András főszerkesztő.)

Filipsz Borbála

VOLT EGYSZER EGY MAJÁLIS '97

Rácz András

Egy szürke bérházban lakom Budapesten, a Rippl-Rónai utcában. Sohasem tatarozták még. Macskák vigadnak a pincében, galambok fészkelnek az ablakom alatt, a rég kitört lépcsőház-üvegeken beszállingózik a hó. Mégis van valami régies, távoli romantika ebben az egészben, a pepita köves belső udvarunkban, a szőnyegporolónkban, a szőnyeget poroló házmeszternénkben, és a mindig mosolygós postásunkban is, akire nem illenek József Attila sorai:

„A bánat szürke, néma postás,
sovány az arca, szeme kék,
keskeny válláról táská lóg le,
köntöse ócska meg sötét.”

Mit is gondolnak e szegényes ház lakói erről a nagytaskás emberről? Hogy megtudjam, az útvonalán indulok el.

A házmeszterné nem csodálkozik és örül a kérdésnek.

– A mi postásunk, tündéri ember. Hozzám csönget be a kaputelefonon, hogy beeresszem. Mindig van egy-két

HA A POSTÁS CSENGET...

jó szava a kisunokámhoz, néha elbeszélgetünk. Állandóan siet, ezért mindig ügyelek rá, hogy ne tartsam fel soká. Sajnálom, hogy ennyit dolgozik ilyen kevés pénzért, korán kel, rohan, nem lehet könnyű az élete. Meséli, hogy néha milyen udvariatlanul bántanak vele az emberek.

Egy agilis házaspár vág a szavunkba. Kedves, de fárasztó emberek, ők azok, akik előtt nincs titok, akik mindenkiről tudnak mindent ebben a házban.

– A postás mindig kétszer csenget, bár velem nem szokta ezt eljátszani. Épp a múlt héten történt, hogy csöngett, s mire papucsot húztam és kinyitottam az ajtót már eltűnt, s úgy kiabáltam utána – közli a férj.

– Velem is megtörtént ugyanez – válaszolom –, de miután a felső emeleten végzett, újra becsöngetett hozzánk.

Most a feleség szól.

– Az ajánlott levelek értesítését sokszor fel sem hozza, csak bedobja a

postaládába, mintha nem lennénk itt-hon.

– Nem szabad ítéleteket alkotni – mondja egy ötvenes ügyvéd az első emeletről. – Elmondok egy történetet. Fontos ajánlott levelet vártam, egyik védencem ártatlanságának bizonyításához. Amikor nem érkezett meg, természetesen a postást teremtettem le, meglehetősen durván, és keményen. A szidalmazások után postásunk udvariasan megkért, hogy menjek be a hivatalba, hogy tisztázhassuk a késedelmet. Ott aztán kiderült, hogy semmit sem tehet az egészről. Akkor nagyon elszégyelltem magam, hiszen nekem, mint ügyvédnek több empátiát kellett volna mutatnom. Amikor türelmetlen vagyok valakivel, még mindig eszembe jut az igazságtalanságom, és a postás türelme. Azóta is jóban vagyunk, s ha csenget, én nyitom az ajtót. Annyi ember életébe belelát, mégis olyan kevesen kérdezik meg tőle, hogyan telnek a napjai.

FELHÁBORÍTÓ

Tisztelt Főszerkesztő Úr!

Szeretném önnek elpanaszolni a telefonbekötési kálváriánkat, ami már 14 hónapja tart.

Családi okok miatt nem vezettettük be a telefont amikor Ecsér községbe hozták a vonalakat, ezért pótlólag 1996. február 24-én fizettük be a telefoncsatlakozás díját 6600 Ft-ot a Monor Telefon Társaság Rt. részére. Személyes érdeklődésemre a hölgy azt a felvilágosítást adta, hogy lehet, 2 hónap, de lehet 13 hónap múlva lesz bekötve.

1996. szeptember 6-án kaptunk egy értesítést amelyben az állt, hogy jönnek felszerelni az állomást. Férjem szabadságot vett ki, de a MTT dolgozói nem jöttek.

Pár nap eltelté után a lányom személyesen tett panaszt a társaságnál, melyre ismételtlen megígérték, hogy még aznap jönnek. Természetesen nem jöttek. Türelmesen vártunk, tudván, hogy ázni kell a kábelekhez és közben beállt a fagy.

Igen nagy szükségünk lenne a telefonra, ezért 1997. februárjában megint elkezdtem érdeklődni, hogy miért nem történik meg a beszerelés. Ismételtlen csak ígéreket kaptam különböző személyektől.

1997. március 13-án férjem ismét szabadságot vett ki, mivel közölték velünk, hogy jönnek szerelni, de nem történt semmi. Telefonon még aznap megígérték nekik, hogy most már feljelenem őket a központban, mire másnap március 14-én délután 3 órakor megjelentek, de kiderült, hogy az utca másik oldalától ázni kell. 'k arra hívatkoztak, hogy ezt velük senki nem közölte és elvonultak.

Szidalmaztuk a feletteseiket, akik még arra sem képesek, hogy a beosztottaikkal pontosan közöljék a teendőjüket.

A pénzünket már 14 hónapja használják és ezért cserébe csak a méreg, bosszúság jut nekünk.

Nagyon sok panaszt hallottam más faluból is a Monor Telefon Társaságra. Azért fordultam Önhöz segítségért, mert már nem tudom, mit tegyek, kihez forduljak! Arra gondoltam, hogy az újságikk formájában történő megjelenés, nyilvánosság hatása segítene az ügy befejezésében.

Ha így sem érünk el eredményt, ami nem az Ön hibája lesz, akkor megpróbálunk valami más megoldást keresni, mert ez így nem elfogadható a számunkra.

Ecsér, 1997. április 9.

Tisztelettel: Fröhvirth Józsefné 2233 Ecsér, Andrassy utca 28.

Verrasztó Gábor

JÓ, HA TUDJA...

●●● hogy májust a „két harcos asszony hónapjának” nevezték a középkorban. A két – a Maia és Maja – istennők, vagyis az öreg banya és a fiatal istennő között lejátszódó harc játszik szerepet az elnevezésben és az ismert májusi szokásokban. A szimbolikus harc az öreg boszorka és a fiatal szűz között természetesen nem más, mint a tél utolsó erőfeszítése a megújuló természet ellen. A természet rendjénél fogva egyáltalán nem kétséges a harc kimene-tele: mindig a tavasz diadalmaskodik a tél felett. A természet új-jászületésének napját pedig illik megünnepelni. Régi szokás szerint ezen a napon nem szabad dolgozni. Május elseje a „májusfa állítás és a május királynő” választás, a pihenés a szórakozás napja volt, melyet a modern munkásmozgalom is átvett.

●●● hogy a legtöbb egyényi virág májusban kezd el virágozni. Sokan nem szívesen vágják le és teszik vázába kerti virágjait, pedig azok kellő odafigyelés mellett hetekig képesek a lakásban is megmaradni. A vágott virágok vizét elég 2-3 naponként kicserélni. Az viszont nem mindegy hogy mit teszünk a vizükbe! A tulipán, az ősziróza, és a krizantém a réz pénzdarabokat szereti. A húsosebb virágoknak, mint a begóniafélek tegyük egy csepp citromlevet. A róza, akár hiszik akár nem az aszpirint szereti, de akkor is hálás, ha ferdén vágjuk illetve a szárvágást kissé „megkalapáljuk”.

●●● hogy május 17–18-án, a Magyar Nemzeti Múzeum, (Budapest, Múzeum krt. 14–16.) a „Múzeumi Világnap” keretében – immár másodikban – a múzeum egész területén: az épületben és a kertben minden múzeumkedvelő látogató részére ingyenes „Múzeumi májális”-t rendez. Ezen a két napon a Nemzeti Múzeum kertjében felállított sátrakban bemutatkoznak az ország különböző múzeumai is. A kiállítók között természetesen a Postamúzeum és a Bélyegmúzeum is ott lesz. Szintén ingyenes lesz május 25-én a hasonló elvek szerint megrendezésre kerülő Gyermeknap a Mezőgazdasági Múzeumban. (Városliget Széchenyi-sziget Tel.: 343-3198)

●●● hogy a Postás Sportegyesület, Róna utcai telepén (Budapest, XIV., Róna utca 86–100. Tel.: 252-2555) a postai és távközlési dolgozó részére ingyenes pályahasználatot biztosítsanak. A baráti vagy vállalati futballmérkőzések mellett természetesen a ma oly közkedvelt tenispályákra is vonatkozik. Ezen túlmenően rendezvények, összejövetelek részére a Sporttelepen működő kulturált és olcsó étterem szintén ingyen biztosít termet illetve asztalt.

●●● hogy idén májusban immár második alkalommal rendezik meg a Postás Művelődési Központban (Budapest, VI., Benczúr utca 27. Tel.: 321-7334), a magyar jazz-élet különböző stílusait bemutató „Benczúr Jazz-Fesztivált”. Május 15-én 19–22 óráig a Benczúr-kertben, május 16-án 19–23 óráig pedig a PMK Disztermében. Jegyek elővételben kaphatók 350 Ft illetve: alapító vállalatok dolgozóinak 250 Ft-os áron a PMK közönségszervezőjénél.

●●● hogy az Országgyűlés 1996. július 3-i ülésnapján az 1996. évi LIX. sz. törvény megalkotásával elfogadta az öregségi nyugdíjkorhatár felemeléséről szóló kormányjavaslatot. A korhatáremelésről a TB Tanácsadó 1996. évi július-augusztusi száma ad pontos felvilágosítást. Mivel a nőknél 7 évvel emelkedett a korhatár a rájuk vonatkozó legfontosabb részt idézem:

- Azok a nők, akik 1940. december 31-ét követően születtek, már csak az emelt korhatártól lesznek jogosultak az öregségi nyugdíjra. Ez azt jelenti, hogy
- az 1941-ben született nő 57 éves korától, tehát 1998-ban a születésnapjától,
 - az 1942-ben született nő 57 éves korától, tehát 1999-ben a születésnapjától,
 - az 1943-ban született nő 58 éves korától, tehát 2001-ben a születésnapjától,
 - az 1944-ben született nő 59 éves korától, tehát 2003-ban a születésnapjától,
 - az 1945-ben született nő pedig 60 éves korától, tehát 2005-ben a születésnapjától,
 - az 1946-ban született nő pedig 61 éves korától, tehát 2007-ben a születésnapjától

jogosult legkorábban az öregségi nyugdíjra. Az a nő, aki 1946. december 31-ét követően született, 62. életéve betöltésétől veheti igénybe legkorábban az öregségi nyugdíját. Természetesen mindazoknak akik érintettek az új nyugdíjkorhatárban, azt ajánlom olvassa el részletesen az előbb említett kiadványt.

●●● hogy a Magyarországon ma még működő valamennyi keskeny nyomsvú vasútnak az ún. kisvasutaknak 1994 óta megvan a maga ünnepnapja. Ezekre a kisvasúti napokra a vasút 50%-os vasúti jegykedvezményt biztosít, melynek jogosságát az adott kisvasúti állomások bélyegzéssel kell igazoltatni. A MÁV érvényes menetrendjében a kisvasutak napjai és a kisvasutak pontos útvonalai megtalálhatók. A kisvasutak az ország kevésbé ismert tájain zatkolnak és hegységeinek alig érintett részeire viszik el a kirándulókat. Kedvcsinálól álljon itt a kisvasúti napok ideje és helye.

1997. június 7. Felsőtárkányi ÁEV napja (Heves megye)
 1997. június 21. Mátravasút napja (Heves megye)
 1997. június 28. Csömödéri ÁEV napja (Zala megye)
 1997. július 12. Debreceni Vidámparki Gyermekvasút napja (Hajdú-Bihar megye)
 1997. augusztus 9. Kecskeméti kisvasút napja (Bács-Kiskun megye)
 1997. augusztus 16. Pálházi ÁEV napja (Borsod-A.-Z. megye)
 1997. augusztus 20. Mecseki kisvasút napja (Baranya megye)
 1997. augusztus 20. Tiszakécskei kisvasút napja (Bács-Kiskun megye)
 1997. szeptember 6. Balatonfenyvesi kisvasút napja (Somogy megye)
 1997. szeptember 13. Nyírvideki kisvasút (Szabolcs-Szatmár-Bereg megye)
 1997. szeptember 20. Gemenci ÁEV napja (Tolna megye)
 1997. szeptember 20. Széchenyi Múzeumvasút napja (Győr-Sopron-Moson megye)
 1997. október 11. Szilvásvárad ÁEV napja (Heves megye)
 A Kisvasúti-nap sorozathoz csatlakozott még:
 1997. július 5. Feketebalogi kisvasút napja (Szlovákia)
 1997. augusztus 2. Beregszázi kisvasút napja (Ukrajna)
 Érdeklődni lehet: MÁV Nosztalgia Kft. 1056 Budapest, Belgrád rkp. 26. Tel.: 117-1665

Jó lenne még sok mindent megtudni, de azokból a következő számban adunk közre egy újabb csokorra valót.

Rákóczi Margit

— 1957. május —

Hogy is volt? tesszük föl a kérdést, amikor a múlt emlékeit idézzük magunknak, vagy a gyermekeinknek. Most induló sorozatunk negyven-, harminc-, húsz esztendő előtti események krónikájában tallóz a korabeli szakszervezeti újságok segítségével. Emlékezzünk együtt...

KÖSZÖNTJÜK OLVASÓNKAT!

A mai nappal ismét megjelenik szakszervezetünk lapja, a Postás Dolgozó. Régi kívánsága teljesül ezzel a postásoknak.

A Postás Dolgozó megjelenése igen nagy jelentőségű, mert dolgozóink – akik az országban szétszórta közel 3700 postahivatalban végzik felelősségteljes munkájukat – tájékoztatást kaphatnak a szakszervezet sokirányú: érdekvédelmi, szociális, kulturális, sport, stb. munkájáról.

De ezen túlmenően jelentős esemény azért is, mert dolgozóink számára lehetővé válik, hogy a lap hasábjain megírassák örömeiket, panaszait, problémáikat.

Lapunk a szocializmus építésének, a postás dolgozók felemelkedésének, a népek testvéri összefogásának és a béke megvédésének szolgálatába állítjuk.

Igaz-e az, hogy a posta jóvedelméből fedezik a vasút hiányát?

...A szocialista gazdaság szervezeti kiépítésével a hírközlés (posta) fejlesztésének és gazdasági eredményei elemzésének meg kellett teremteni szervezeti előfeltételeit. Ezt a célt szolgálta az önálló Postaügyi Minisztérium felállítása. Ezzel a szervezeti intézkedéssel a posta önálló fejezet lett az állami költségvetésben, ami a gyakorlatban annyit jelent, hogy a nyereséget közvetlenül – a többi közlekedési ágól különítve – fizeti be az állami költségvetésbe és a fejlesztésre szánt összeget is közvetlenül az állami költségvetésből kapja.

Ez a helyzet a Postaügyi Minisztérium megszüntetése után is változatlan maradt. A posta helyzete ugyanis népgazdaság szerkezetében nem változott meg. Megmaradt önálló tevékenységnek, ami annyit jelent, hogy a fejlesztését és üzemeltetését szolgáló tervszámokat az M. T. közvetlenül a postának címezve hagyja jóvá. Megmaradt továbbra is önálló fejezet az állami költségvetésben, amely *előre ki-zárja, technikailag lehetetlenné teszi, hogy a nyereségből a vasút, vagy esetleg más közlekedési ág veszteségeit finanszírozzák.*

Tudja-e, hogy...

...az első mozgóposta a London-Birminghami útvonalon közlekedett 1838-ban. Hazánkban az első mozgópostát 1863-ban Bécsből indították Budapest-re.

JUBILÁLÓ POSTÁS DOLGOZÓK

Negyven évi szolgálatát ünnepli:
Rimai Albert vezető kezelő (Bp. 114.)
Katona Pál vezető kezelő (Bp. 72.)
Krebesz Gizella vezető főellenőr (Lipót Távbeszélő Központ)
Mesterházy Erzsébet vezető főellenőr (Lágymányos Távbeszélő Központ)
Poczik Lászlóné vez. főellenőr (Páli)
Kóta Ferencné vez. főellenőr (Mezőberény)
Csáki Ferenc főellenőr (Gyoma)
Bogár Károly vezető kezelő (Kiskunfélegyháza 1.)

Az idő magával hozta a fejlődést is, mert a korábbi magányos farkas társat talált. 1996. november 21-én a Budakeszi egyik OTP-fiókjából már a segítővel vittek el 13 597 900 forintot. A sikeren annyira felbuzdultak, hogy ez év január 15-én újból meglátogatták a már korábban kirabolt pénztárat egységet, és ez alkalommal sem távoztak üres kézzel. A bevétel 7 909 000 forintra rúgott. A csúcsra járatás március 10-én következett be, mikor is rövid idő-különbséggel két helyre is lecsaptak, 16 órakor a III. kerületi Heltai Jenő téren levő OTP-kirendeltségre, 18 órakor a XI. kerületi, Etele téri postafiókra. Ez utóbbi két esetben már Police felíratú mellényt viseltek, és majdhogynem úgy is mozogtak, viselkedtek, mint az igazi zsaruk. Mára az általuk okozott kár összege jócskán meghaladja a 70 millió forintot.

— 1967 —

Hírlapkézből – munkájukról és az első nyereségrészesedésről

MALLISKA JÁNOSNÉ, a Városház utcai elosztóban veszi át hajnalonként a hírlapokat. Szaktársnői körében is ismert munkaszervezetéről...

... – Én csak egy vagyok a hírlapkézből, de azt hiszem, mindannyiunk nevében beszélek, amikor megköszönöm a nyereségrészesedést. Korábban kicsit fájt, hogy alig részesültünk valami juttatásban és csak olyankor számítottak ránk, amikor az előfizetők szervezésére volt szükség. Tavaly a kedvezményes vilamosbérlet, az idén a nyereség bizonyította, hogy már ránk is gondolnak.

Ki mit vár a VIII. kongresszustól?

Dr. Medgyesy Józsefné a segédtiszt tanfolyamot 1940-ben végzte el és Sopronban főnikus gépen kezdett el dolgozni, majd némi szünet után, a közelmúltban került vissza újra megszeretett munkaterületére, s a Sopron 1-es hivatal távirátójának csoportvezetője.

Mit vár a kongresszustól? – erről beszélgettünk vele.

– Ismertem a postánál a felszabadulás előtt volt vak fegyelmet, majd az öntudatosodó, kötelességtudó fegyelmet a felszabadulás után. Azt szeretném, hogy a kongresszus nyomán a szakszervezet érdekvédelmi munkája nagyobb súlyt kapjon. Különösen vidéken fontos ez.

– A másik nagy feladat: még jobban, még emberibb eszközökkel formálni, alakítani az embereket. E területen nagyon sokat tett már a szakszervezet. Ennek ellenére köztünk is akadnak, nem is kis számmal olyanok, akik csak várnak, de adni, pl. társadalmi munkát vagy bármi mást, már nem igen akarnak.

Hírek a világból

Az amerikai főváros szenzációja a huzal nélküli „önállóan” működő, bőrönben hordozható telefon. Ára potom: 2800 dollár.

Mit ad a SZAKSZERVEZET ...1967. évben kulturális célokra 740 ezer forintot, szociális célokra 2 millió 390 ezer forintot, sportcélra pedig 628 ezer forintot fordítunk.

A szociális célok között megemlíteném, hogy a rászoruló nyugdíjasok megsegítésére 100 ezer forinttal többet irányoztunk elő mint az 1966 évre. Balatonalmádban befejeződik az épület külső tatarozása és korszerűsítése csaknem félmillió forint összegben. Természetesen tovább fejlesztjük a hajduszoboszlói felnőtt, valamint a zirc-tündérmajori és a balatonszabadi gyermeküdülőket...

— 1977 —

Élnek-e a bizalmiak megnövekedett jogkörükkel

...A Postások Szakszervezetének Elnöksége az elmúlt esztendőben határozatot hozott a bizalmiak hatás- és jogkörének bővítéséről. Ennek egyik pontja:

„A szakszervezeti bizalmi egyetértése szükséges a dolgozó személyi alapbérének megállapításához...”

...Érdekeseen alakult a bérek differenciált elosztása egyik-másik postaszervezetnél. Míg az egyik üzemnél 100-400 fo-

rintos alapbéremelést tartottak ösztönzőnek a bizalmiak a különböző teljesítményeket értékelve, addig más helyeken a 10-20 forintos bérkülönbszetekért is vita folyt. Természetesen az egy főre eső bér befolyásolta a lehetőségeket. Ennek ellenére a jövőben jobban kell törekedni a kiemelkedő teljesítményt nyújtó dolgozók megkülönböztetett bérézésére...

...Szólni kell arról is, hogy a gazdasági vezetők némelyike megpróbálta a régi egyszemélyi döntést gyakorolni, mellőzve a bizalmiak egyetértését. Például az egyik vezető pont szombaton, amikor a bizalmaik nem voltak munkahelyükön, osztotta el a bért. Ők azonnal szót emeltek a törvénysértés ellen. A szakszervezeti bizottság közbelépett, azóta a bizalmiak jogukkal élve védik csoportjuk érdekeit...

Könnyebb-e a hírlapterjesztés, mint egy éve?

...A hetilapok és folyóiratok egy megjelenésre eső példányszáma az elmúlt év januárjától napjainkig 2,3 millióval növekedett: 5-6 lapnál a növekedés a 100 ezret is meghaladta. Az előfizetések száma ez év áprilisában 800 ezzerrel volt több, mint az elmúlt év januárjában. A tényleges olvasói igényeket ma már – 1-2 alkalmat kivéve – rendszeresen ki tudják elégíteni...

...Lapkiadásunk régi „betegsége” a nyomdai laphiány egyelőre még súlyosbodik. Előfordul, hogy még az előfizetői igényeket sem tudjuk a laphiány miatt kielégíteni. Minden lapnál bosszantó ez, különösen az originál lapkötegeknek, főként pedig a 10-20 forintos lapoknál, mint például az Ez a divat. Az originál nyomdai kötegekben előforduló hiányok nagymértékben okozói annak a 2 millió forintot kitevő laphiánynak is, amely 1976-ban a postai számadásokban mutatkozott. Tudatában vagyunk annak, hogy a hivataloknál is keletkezik laphiány, a lapok pontatlan átvételével összefüggésben, éppen ezért e jelentős népgazdasági kárt és sok-sok panaszt okozó körülményt csak közös intézkedésekkel szüntethetjük meg...

HÍREK

A HAGYOMÁNYOKHOZ HÍVEN az idén is felvonulással köszöntötték hazánk nagyobb városában május 1-én a munka ünnepét.

ÚJ BRIGÁD ALAKULT április 22-én a Debrecen 1. megyei postahivatalnál, s a Puskás Tivadar nevet vette fel. Vezetője Fodor László. A brigád valamennyi tagja a táviratkézből csoport dolgozója.

A segíteni akarás nálunk NEM ÜRES SZÓ

...Az elmúlt év november 25-én munkába indult *Máté Béla* a főtársadalmi munkát, elköszönt feleségétől, két gyermekétől. Az újpesti vasútállomáson halálra gázolta a vonat...

...A súlyos gyászban nem maradt magára a család...

...A Nyírség brigád kezdeményezésére megmozdult a hivatal közössége. Azt kérték a vezetőktől, hogy társadalmi munkát biztosítsanak, amelynek ellenértékét a magára maradt család megsegítésére fordíthatják... több, mint heteszer forintot juttattak el a családnak. A két gyermeknek, Bélának és Tündének értékes ajándékkal kedveskedtek. A brigád vállalta, hogy a továbbiakban is patronálja Máté Béla családját.

rossz ember nem lehet. Ennek ellenére a 111-es postahivatal dolgozóinak más a véleménye, hiszen amikor ott járt, egy nagy csokor virág maradt utána. A whiskys gavallér is. Italozásai alkalmával minden esetben igen komoly borralót kapnak a pincérek.

De vizsgáljuk meg, milyen emberünk külleme. A most közreadott személyleírás közel nyolcvan tanú elmondása szerint készült.

Egybehangzóak voltak a vélemények, hogy vélhetően a krisztusi korban jár, de semmiképpen sem idősebb 35 évesnél. Arcvonásai igen-csak karakterisztikusak, amit még erőteljesebben kiemel széles pofacsontja. Alla előreálló, szív alakra emlékeztet, de némelyek szerint inkább szögletes. Amikor éppen bajszot visel, az ápolat, tömött, rövidre nyírt, tehát szájszegletig érő. A frizurájáról nem lehet egyértelműen megállapítani, hogy milyen, mert sok esetben parókát használt. Kezei ápoltak, körmei tiszták, ujjai hosszúak, mégis erősnek tűnnek.

Ami öltözködését illeti, szereti a világos inget, a nyakkendőt, ami változó színű és változó mintázatú. Kedvenc színe a zöld, illetve annak sötétebb árnyalatai. A tanúk elmondása szerint

Teknős Erzsébet rovata

„gondviselés embere”, aki a legreménytelenebb helyzetben is képes a problémát megoldani. Rendkívül öntudatos, igényes és tökéletességre törekvő. Nem érdemes versenyre kelni vele, mert az igazság az ő oldalán áll, inkább engedjük, hogy megvédjen és fogadjuk meg bölcs tanácsait. A legparádésabb jegynek tűnik, aki halmozza a sikereket, de megelégedzik a kudarcokról, mert tisztánlátása önmagára nem vonatkozik. Egész életében mentes a nélkülözéstől, bár gyakran küszködik pénzügyi problémákkal, amikre mindig talál megoldást. Gyermekek és ifjúkorában környezetét megviseli érvényesülési vágya, hajthatatlansága. Felöltött és idősebb korában elégedetlenségét legyőzve megtalálja egyensúlyát, bármi is történjék vele, sohasem lesz boldogtalan.

JELLEM: Különcködő, szípkorkázó egyéniség, kiszámíthatatlan, nyugtalan, kifeléforduló jellem. Bátor, büszke, határozott, optimista, tevékeny ember. Megveti az ostobaságot, sokat követel önmagától és másoktól is. Osszinte, nagyhangú, ingerlékeny, bírálatát, nemtetszését nyers formában teszi. Túl nagy önbizalommal rendelkezik, vakon hisz képességeiben. Nagyon intelligens felszabadultan és másképpen gondolkodó, ötletdús. Sokat foglalkozik a lélekkel, az élet értelmét kutatja, vonzódik a misztikumhoz. Hiszékeny, így nagyon elkeseredik, ha becsapják, megtéppázzák méltóságát. Bármely hivatásban sikeres lehet, mert fáradhatatlanul, nagy energiával képes dolgozni. Nem tiszteli a tekintélyt, nehezen tud beilleszkedni a hivatali szervezetbe, vezetőként érzi jól magát. Sokan szeretik, társaságban szeret a rivaldafényben csillogni, imádja, ha csodálják. Barátaival kedves, odaadó, nagyvonalú, vendégszerető, bolondozó. A szerelemben szenvedélyes, heves. Titokzatos,

SÁRKÁNY

1904. február 16. – 1905. február 3.
1916. február 3. – 1917. január 22.
1928. január 22. – 1929. február 8.
1940. február 8. – 1941. január 26.
1952. január 26. – 1953. február 13.
1964. február 13. – 1965. február 1.
1976. január 31. – 1977. február 17.
1988. február 17. – 1989. február 5.

SORS: Mítikus, fantasztikus, csalóka jegy. Kínában a szerencse és az igazság megtestesítőjeként nagy tiszteletnek örvend. Az erő jelképe, égi és földi szerencse kíséri útján, amihez nyúl az arannyá változik. Megfejtethetlen vonzerő sugárzik belőle. Sokoldalúan tehetséges, eredeti szellem. A független, mozgalmas életmód híve, tele van energiával és életkedvvel. Ambiciózus, amennyiben életét egy nagy ügynek szenteli, azt biztosan sikerre viszi. Ő a

Baranyi Ferenc

PAR AVION

Csak most tudom, hogy semmitől se félek:
pokol-magány
szeplőtelen tüzeink
nem szolgáltat ki vétkes messzeséged.

Nem árvalok a rámleső tömegben,
szerelmedért
sikerrel kell fizetnem,
nincs szemverés, mi megronthatna engem.

Nagy győzelem, hogy bárhol vagy: velem vagy.
S velem maradsz,
ha létem lombja elhagy
és társtalanná tenne végleges fagy.

Te szólsz, mikor a Szajna habja szólít,
feléd terel
az őszi Mirabeau-híd,
mely összetartja tűnt időm folyóit.

A partra sárgult éveim peregnek,
hol vannak már
a tűnt idők s szerelmek?
Közülük - mint talált garast - kiveszlek.

S minden javamnak hiszlek és hitetlek.

(Párizs)

KÍNAI ASZTROLOGIA

varázslatos egyénisége vonzza a másik nemet, de ő sem tud ellenállni a kísértésnek. A hódítást királyi módon teszi, mellette a partner is szebbnek, okosabbnak érzi magát. Szerelme szalmaláng, csak hiúságból tartja meg partnerét. Így szenvedést okoz szerelmének és sok ellenséget, irigyet önmagának. Nem családis típus, ha házasodik, akkor a második lesz a szerencsésebb kapcsolat. Családtagjaival melegsívű, segítőkész, ösztönző és rendkívül igényes. Életét legjobban, ha a Patkány, Kigyó, Kakas, Majom jegyű partnerhez köti, viszont kerülje a Tigris, Bivaly, Kutya jegyében születetteket!

ELŐREJELZÉS: Változatos esztendőnek ígérkezik, mindvégig féken kell tartania lobbánékony természetét. Megfontoltságra van szüksége, nem vállalhat kockázatokat, nem függetlenítheti magát másoktól. Így az élet egyes területein simán haladhat előre. Munkájában szerény előremenetelre számíthat, de várakozásaiban legyen reális. Eredményre csak akkor számíthat, ha nem fecsepli sokféle az energiáit, hanem egy feladatra koncentrálna. Mindenkor kísérje figyelemmel a környezetében történeteket. Újabb szakképzettséget szerezhet, a munkavállalásra a szeptember, október alkalmas. Pénzügyekben legyen elővigyázatos a gyors meggazdagodást ígérő vállalkozásokkal szemben. Elénk családi életet él; az idei események, kirándulások, utazások emlékeztetések maradnak. Szabadidejét lakása, kertje átalakításának szentelheti. Az előző évben kötött barátságok most kiteljesednek, az egyedülállók a kora nyári hónapokban társra találhatnak. Eredményes évet zárhat, tapasztalatokkal gazdagodva, mely a következő években fog értéké válni.

KÖNYVESPOLCRA ÖRÖK CSÓNAK

Mai horror- és akciófilmek, olajmaffias, robbantgatós világunk nem kedvez a költészetnek. Szerencsénkre vannak költőink, akik nem vesznek tudomást az „el-lenszéről”, s ki tudja honnan merítve a hitet, időnként verseskötettel lepik meg a lírára fogékony olvasót.

Takács Tibor az elmúlt negyven év terméséből nyolcvan verset nyújt át Örök csónak című válogatásában. A kötet címét a költő A könyvek templomában című verséből vette:

„Ó, magyar nyelv, nekem te örök csónak,
utasod vagyok kezdettől halálig.”

Takács Tibor mesteri evezőse csónakjának. A dévai várban-t olvasva felrémlik Kőműves Kelemen bal-ladája, szinte látom, a vár kövei a befalazott asszony arcát formázzák, amely mintha időnként a szeretteim, sőt a saját képemre változna. A költő bejárta Krakkót, Siracusát, Varsót, Veronát, Erdélyt. Minden állomás egy-egy verset eredményezett anélkül, hogy rímbe szedett útleírást kapnánk kezünkbe. A Törökvágási délutánt olvasva szinte érzem a flekken illatát, a parázs melegét, s Bici kutya törleszkedését.

A kötetet záró vers, a Testamentum elszomorít:

poraimat szórjátok el
ott fent a gyönyörű hegyen
verseimre a szél felel
s nekem az lesz a kegyelem

Kedves Tibor! Ne készülj még kiszállni csónakodból, a szakavatott révésre mindannyiunknak szükségünk van!

Fodor

összességében jóképű, kellemes megjelenésű. Öltözéke igényes, drága holmikkal áll, de nem mindig harmonizálnak egymással a különböző darabok, ebből fakadóan öltözködési kultúrája időnként némi kívánnivalót hagy maga után.

És most nézzük a lélek oldaláról főszereplőnk: milyen emberi tulajdonságokkal bír. Az biztos, hogy határozott, kemény egyéniség. Igaz, ennek egy alkalommal – a Nyugati téri aluljáróban – ellentmondott. Kis híján sikerült elfogni, ekkor derült ki, hogy hisztériás rohamot is tud probukálni. Egyébiránt nem mondható durvának, mert annak ellenére, hogy fegyverrel járja a postákat, OTP-fiókokat, agresszivitásban csak addig a határig megy el, mely a hatáskeltés megteremtéséhez feltétlenül szükséges. Hangerejét az adott helyzet szerint választja meg.

Mára már odáig jutott, hogy néhány elkövetési helyszínen gyakorlatával dicsekszik, azt hangoztatva, hogy ő már csinált ilye, és jól tudja, mi a teendője.

A magyar nyelvet tisztán, akcentus nélkül beszéli. Hanghordozása utasító, ellentmondást nem tűrő. Beszéde kulturált egyénre vall, sértő, megalázó kifejezéseket soha nem használ. Hogy teljesebbé tegyük a képet, néhány tanút idézünk, akik közvetlen kapcsolatba kerültek vele.

„Ápolt, jól öltözött, jóképű, jó kiállású, udvarias, értelmiségű férfi.”

„Intelligens, műszaki értelmiségű.”

„Nyugodt, jó helyzetfelfismeréssel rendelkezik, de kissé fellengzős, dicsekvő, az volt az érzésem, hogy homoszexuális.”

„Átlagosan intelligens.”

„Elegáns, de mégis valahogy primitíven öltözködő, neveltséges, homoszexuális alak.”

A fenti felsorolásból eltérő kép tűnik ki, érzékelhető a tanúk különböző látásmódja. Hogy pontosan hogy néz ki, és milyen a valódi jellemrajza? Ki tudja? Csak akkor derül majd ere fény, ha már büntetőeljárás keretében folyik a whiskeyssel a beszélgetés. Mindenesetre, ha valaki a képet bővíteni tudná, kérjük, hívja szerkesztőnket.

Kardos Antal

A whisksys rabló állomásai

1993. március 12. 15.30, Budapest II. ker., Hűvösvölgyi út 137., 27-es számú postahivatal
1993. május 3. 17.00, Budapest IV. ker., Árpád út 75., Budapest Toursit Kirendeltség
1993. november 3. 15.10, Budapest XIII. ker., Nyugati téri aluljáró, Budapest Tourist Kirendeltség
1993. december 27. 17.45, Budapest XI. ker., Villányi út 52., Kolibri '93 Kft.
1994. február 2. 13.30, Budapest I. ker., Mária tér 1., Mór és Vidéke Takarékszövetkezet

1994. március 21. 12.15, Budapest IX. ker., Ráday utca 59., Bakony Vidéke Takarékszövetkezet

1994. július 21. 17.15, Budapest VI. ker., Ó utca 15. Eurotours Iroda

1994. október 28. 10.30, Budapest XVI. ker., Rádió u. 6., Postahivatal

1994. december 18. 17.30, Budapest I. ker., Disz tér 8., Interchange Pü. Szolg. Kft.

1995. január 12. 15.55, Budapest IX. ker., Ráday u. 59., Bakony Vidéke Takarékszövetkezet

1995. július 24. 12.45, Budapest III. ker., Lajos u. 68., Pilisvörösvár és Vidéke Takarékszövetkezet

1996. március 25. 15.20, Budapest XI. ker., Kemenes u. 1., Postahivatal

1996. augusztus 29. 15.28, Budapest XI. ker., Fehérvári út 88/b., Postahivatal

1996. szeptember 24. 15.30, Budapest XXIII. ker., Grassalkovich u. 28., OTP Ker. Bank Rt.

1996. november 21. 15.00, Budakeszi, Fő u. 181., OTP-fiók

1997. január 15. 14.25, Budakeszi, Fő út 181., OTP-fiók

1997. március 10. 16.00, Budapest III. ker., Heltai Jenő tér 1., OTP-fiók

1997. március 10. 18.00, Budapest XI. ker., Etele tér, Postahivatal

Fábián L. Gyula

CSAPZOTT LAPOK

Bohumil Hrabal:

ŐFELSÉGE PINCÉRE VOLTAM

Jiri Menzel

Amióta Udvarhelyi Andrától azt a megtiszteltetést kaptam, hogy hónapról hónapra írjak valamely könyvről egy kis kedvcsinálót a Postás Dolgozó olvasóinak, sokat töprengtem. Az a kérdés foglalkoztatott, hogy milyen rovatcím lenne a legalkalmasabb személyes vallomásaim fölé. Hiszen minden olvasmányunkhoz személyes, intim kapcsolat fűz bennünket, akár akarjuk, akár nem: magunkba fogadjuk valakinek a gondolatait, napokon, vagy akár heteken keresztül azonosulunk hőseinek sorsával, magunk is a feltárló történet részesei leszünk, a könyv olvasása közben a lelkünkben velünk is megtörténik mindaz, ami nélkülünk nem történhetne meg sohasem. Végül úgy határoztam, hogy Dylan Thomas kifejezését fogom használni rovatcímként: csapzott lapok. Választásomhoz egy régi történet kapcsolódik.

Sok évvel ezelőtt került a kezembe Peter Marshall egyre időszerűbbnek tűnő munkája, a Tombol a hold. A szerző Dylan Thomas Mesterségem című versének második versszakával indítja útnak Bruce Pritchard történetének elbeszélését.

„Tombol a hold, viaskodom, de nem/ a gögösökén, amit éjszaka/ csapzott lapokra írok, sem pedig/ a felszálló halottaké, kiket/ madárja és zsolozsma rejt el/ csak a szeretőké, kik hunyt szemekkel/ minden korok bánatát ölelik,/ akiknek fizetségre nem telik,/ nem is látnak, övék művészetem.” (Tóth Judit fordítása)

Peter Marshall könyve után Dylan Thomast szerettem volna olvasni, de keserves csalódás ért: összegyűjtött verseinek kötetében a számomra kedvessé vált verscím alatt érdektelen, idegen sorok terpeszkedtek. Ez a vers nem az a vers volt. Aztán pár évvel később, egy üdülő könyvtárban egy olyan antológiára bukkantam, amely egy-egy híres költeményt több fordításban tartalmazott. És rábukkantam Tóth Judit emlékeztető soraira is, hogy megállapíthassam: a vers fordítói közül egyedül ő fogta fel igazán, hogy mit akart mondani Dylan Thomas, az öreg alkoholista a szeretetreméltó zseni...

A hosszára nyúlt bevezető a rovatcím kiválasztásának története mellett még egy jelentéssel bír. Nem mindegy, hogy miképpen ismerkedünk meg valamely szerzővel. Ráadásul nem csak a fordító személye befolyásolhatja, hogy pusztán félrelépünk-e egy ismeretlen íróval, vagy hosszantartó, tartalmas kapcsolatot alakítunk ki vele. Csaknem ugyanilyen fontos az is, hogy a kiválasztott szerző munkái közül melyiket vesszük kézbe először? Az én legkedvesebb szerzőm Bohumil Hrabal. Nagy szomorúságomra sokszor előfordult, hogy azok, akiknek felhívtam a figyelmét a mester könyveire, nem a legalkalmasabb munkájával kezdték életművének megismerését. Hrabal legtöbb kisregénye „a szőre ellen” íródott, olyan technikával, amely felrúg minden konvenciót. Ma már tudom, hogy a kezdő Hrabal olvasóknak a kerskói remete egyetlen igazi regényénél kell kezdeniük az íróval való ismerkedést: ez nem fogja meglepni őket a szerző más munkáit jellemző sajtóságos elbeszélési móddal, de magán viseli Bohumil Hrabal irodalmi alapállásának valamennyi jellegzetességét.

Az Őfelsége pincére voltam 1971-ben született, de csak 1989 decemberében, a Prágai Tavasz után kerülhetett a kelet-európai országok könyvesboltjainak polcaira. A filozofikus gondolatokban, és szívszorítóan szép erotikus epizódokban bővelkedő történet egy kisember sorsáról szól. Egy kisemberéről, aki étermi pikolófiából milliommis szállodatulajdonossá emelkedik, hogy azután ismét elveszítsen mindent, és remetei magányban élve, útkaparóként tűnődhesen élet és halál, szerelem és magányosság, siker és kudarc, azaz az ember végső dolgai felett. Most, hogy a mű szerzője immár nincs közöttünk, magunk is el-tűnődhetünk a könyv hőseinek és írójának párhuzamos életrajzán. Amikor Hrabal ezt a regényt befejezte, még nem tudhatta, hogy a legsikeresebb éveit még előtt állnak. Amint azt sem, hogy élete alkonyára teljesen magára maradjon majd, és szeretett macskáin kívül már senkit sem akar majd látni kerskói magányában... Tudom, hogy mindazok, akik ezzel a regénnyel kezdik Hrabal káprázatos és szeretetreméltó életművének megismerését, nem tudnak majd betelni az író más munkáinak olvasásával sem.

Jó hír, hogy Jiri Menzel, Hrabal barátja a napokban bejelentette: filmet forgat az Őfelsége pincére voltam című regényből. Ha minden jól megy, jövőre már láthatjuk is ezt a filmet. Hrabal és Menzel méltán világhírű közös munkái (Szigorúan ellenőrzött vonatok, Pacsirták cémaszálon, Sörgyári capricció, Hóvirágünnep) után ez lesz az első alkalom, hogy Menzel Bohumil Hrabal személyes közreműködése nélkül viszi filmszalagra az író egyik történetét. Igaz, kettőjük legkedveltebb színésze, Rudolf Hrusinszky is eltávozott már közülünk, kétszeres kíváncsisággal várhatjuk hát az elárvult barát, a mind magányosabb Menzel legújabb munkáját.

Bohumil Hrabal tizennyolc nap alatt vetette papírra Őfelsége pincérének életútját.

Micsoda tizennyolc nap lehetett az! Milyen árulkodóan szólnak erről a könyv lapjai! Azok a nekünk szóló, kifejezetten a mi számunkra írott csapzott lapok...

Fotó: Soós László

● Tíz év után újra országos a sportnap

Először 1970-ben, utoljára 1987-ben rendeztek országos kulturális és sportnapokat a postások. Előtte és azóta csak üzemi, igazgatósági eseményeken találkozhattak a dolgozók. Az igény persze folyamatosan jelentkezett, csak éppen a cselekvő erő hiányzott, talán mindenki a másakra várt, hogy történjen valami a hagyományok felélesztéséért.

Szarka György, a Postás-Matáv SE elnökhelyettese, egyben a klub tömegsport bizottságának a vezetője, sokat tudna mesélni a hajdani majálisokról, hiszen a postás szakszervezetnél egykoron a sport és a kultúra volt a szakterülete.

– 1945 után, ideológiai okból, kissé háttérbe szorult a postás-ság, mint a nem termelő ágazatok képviselője, az „igazi” munkássággal szemben, így a zöldövezeti majálisokat sem engedélyezték számunkra központilag, maradtunk tehát a sporttelepünkön. Hagyományosan augusztus első hétvégéjén rendeztük összetartozásunkat jelképező népiünnepélyünket, ahol sok új ismeretség, szakmai és emberi kapcsolat szövődött. 1970 után kétfévente országos, a közbülső években budapesti résztvevőkkel zajlott a formai elemeket is előtérbe állító esemény.

– Hogyan és kik jutottak arra az elhatározásra, hogy az idén ismét megrendezzék az országos sportnapokat?

– A postás területi szakszervezetektől, de leginkább a szegediektől indult a kezdeményezés. Minthogy az 1990-es szétválás óta is él a dolgozók többségében az összetartozás tudata, a három cég – posta, távközlés, műsorszórás – szakszervezetének elnökeivel egyeztetjük az elképzeléseket, végül sikerült megegyeznünk a hagyomány újjáélesztésében. A rendezvény hivatalos neve: *Országos Postás, Matáv, Antenna Hungária Sportnapok*.

– Hallhatnánk valamit a programról?

– Hogyne, bár, akadnak még nyitott kérdések. Tíz sportághoz szeretnénk versenyeket szervezni. Atlétika, asztalitenisz, evezés, kispályás foci, kézi- és röplabda, sakk, teke, tenisz és a tájfutás sporttelepi viszonyokra szelídített változata szerepel terveinkben. A vízi vetélkedésre természetesen a Római-parton kerül sor. Meghívjuk az 1970-es első országos sportnap azon résztvevőit, akiket el tudunk érni, nekik egy nosztalgia versenyt szervezünk. A klubházban a sportnapok történetéről fotókiállítást rendezünk, aztán családi és gyermekvetélkedők színesítik a kínálatot. A szórakoztatást szolgálják az énekesek, humoristák. Bohóc műsor a kicsinyeknek, szombat esti diszkó a nagyoknak, s több már bele se férne a két napba.

– Hány résztvevőre számítanak?

– A lebonyolíthatóság érdekében limitálni kell a versenyeken indulók számát. Legfőlegbb ezer ember állhat rajthoz. A családtagok, szurkolók ezen felül jöhetnek, amennyien csak akarnak. A gondot igazából az okozza, miként oldjuk meg az igazságos képviselést. Tizenkét igazgatóság cégenként, továbbá a sok kisebb üzemegység, az új káefték. Mindenki nem indulhat önállóan, mert akkor egy hétig is eltartana a versenysorozat. A területi szakszervezeteknek kell a maguk régiójában a válogatókat lebonyolítani, amelyekre tízezer embert várunk!

– Szép szám, dicséretes optimizmus. De ki fogja mindezt finanszírozni?

– A helyi válogatók, illetve az országos részvétel költségeit a téveszbék állják, az országos sportnapok rendezési költségei a PMSE tömegsportra szánt keretét terhelik. Az áldozat

már csak azért is megéri, mert az utóbbi hét esztendő szétváza az emberi kapcsolatrendszereket. Ezek újrászövéséhez jó eszköz e nemes hagyomány feltámasztása. Ugyanakkor a sikeres rendezés ismét rábresztheti a szakszervezeti vezetőket arra a lassan már feledésbe merülő tényre, hogy a szakszervezetnek nem csak a szűken értelmezett érdekvédelem a feladata, hanem a munkásművelődésben és -sportban betöltött évszázados szerepének is meg kell felelnie az új évezred küszöbén is.

● Nyári sporttábor!

A Postás-Matáv Sportegyesület 1997. június 16-augusztus 8. között heti turnusokban (naponta 8-17 óráig) nyári sportnapközti szervez a Róna utcai sporttelepen 6-14 éves gyerekeknek. A két atléta edző, *Pfeffer Ottó* és *Bodri Zoltán* immár tizenötödik éve várja szeretettel a postás dolgozók csemetéit.

A programban naponta atlétika, asztalitenisz, tenisz, kézilabda, foci, játékos vetélkedők, társasjátékok, videó, heti egy alkalommal uszoda, lovaglás és állatkerti séta szerepel.

A 2500 forintos heti részvételi díjért reggelit és ebédet is ad az egyesület. A tehetséget mutató fiúk és lányok később igazolt versenyzőként sportolhatnak a PMSE szakosztályaiban.

Jelentkezni lehet személyesen a tárgyhét előtti csütörtökig az edzőknél. Cím: 1149 Budapest, Róna utca 86-100. Telefon: 252-2555.

● Tavaszi vendéglátás

Május 31-én a közszolgálati dolgozók legjobb amatőr sportolói veszik birtokukba a Róna utcai sporttelepet. A változó helyszínen rendezett országos versenyre, amelyre az idén hetedik alkalommal kerül sor, mintegy négyszáz versenyzőt várnak.

A PMSE tömegsportbizottságának sportági felelősei szervezik a versenyek lebonyolítását. Mindössze egy „apróság” rontja az összképet. Postás dolgozók nem vesznek részt ezen az eseményen...

● Sakk-skalp

A közelmúltban Budapesten járt a FIDE-világbajnok, *Anatolij Karpov*, és szimultánt adott. A szerencsés ellenfelek egyike lehetett *Örtel Endre*. Játékosunk élt is a ritka lehetőséggel, s azon kevesek egyikeként vallhatja magát, akik nem kényszerültek feladni a partit az orosz világklasszis ellen. A döntetlen győzelemmel felértő fegyvertény volt!

● Szuper fiúk!

Véget ért a négy közép-európai ország (Ausztria, Csehország, Magyarország, Szlovákia) legjobb klubcsapatainak részvételével zajló Szuper Liga. A Postás-Matáv SE férfi csapatának fénnyes diadalával végződött az idei sorozat. A hölgyek a harmadik helyen zártak a nemzetközi mezőnyben. (Győzött a Statisztika-Metalloglobus.) Ez után *Németh Károly* a manchesteri világbajnokságon képviseli színeinket. *Temes Péter*, a válogatott edzőjének társaságában.

Szabó Jenő

Bilek István

JÁTSZD ÚJRA NIMZOVICS!

Mégis, volt-e a sakk ideológiájának kulcsmbere a játék történetében? – teszik föl időnként a kérdést szakmai körökben, jól tudván persze, hogy a válasz sohasem lehet egyértelmű és megfellebbezhetetlen. Viszonylag könnyen megegyezhetünk abban, hogy Steinitz a sakk Michel-angelója, Tarrasch Németország Tanítómestere, s hogy Csigorin a szovjet-orosz sakkozás atyja, de hogy átfogó értelemben ki is lehet a sakkstratégia spanyolviaszkjának föltalálója – ebben megoszlik a szakértő társak véleménye.

Mindenesetre a sakk titkának matematikai képletét még senkinek nem sikerült felállítania, mint ahogyan az örökmozgó megoldása – eltekintve II.(Nagy) Frigyesről... – is várat magára. Egyszerű és örök kérdés az is például, hogy a játékot kezdő előnye döntő-e, vagy pedig kifejezetten a másodhúzó az elméleti siker, miután a tökéletes egyensúlyt – az alapállás... – világos első lépése mindjárt elrontja.

– És hát a gyakorlat, ugye. Azzal mi van?

Mert hiszen a játékos vetélkedőknek nem azért van sikere évezredek óta, mert elméletileg előre lehet tudni a végeredményt. A bizonytalanság, a véletlenek sorsszerű vagy kevésbé sorsszerű jelentkezése a homo sapiens értelmezésében úgy látszik elszóraztatják az emberiséget még jó darabig.

Hogy meddig?

Hát kérem: kétezerig biztosan, aztán majd meglátjuk mi lesz. Sakkstatistikánkat javítandó a spanyolországi szuperverseny egyik kitűnő sötét győzelmét mutatjuk be olvasóinknak, megjegyezvén, hogy véleményünk szerint a megnyitás névadójának szerepe a fent említett vitában ugyancsak fölmerülhet.

– Apropos: játszunk csak Nimzovicsot!

Gelfand, B. (2700) – Szalov, V. (2665)
Dos Hermanas 1997 (8)
Nimzoi ndiai védelem

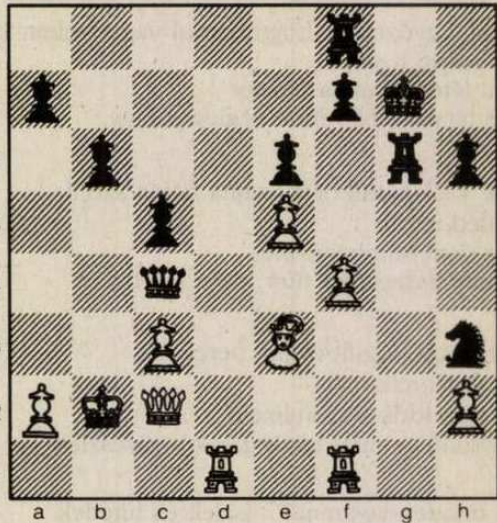
1.d4 Hf6 2.Hf3 e6 3.c4 b6 4.Hc3 Fb4 5.Fg5 Fb7 6.e3 h6 7.Fh4 Fxc3+ 8.bxc3 d6 9.Hd2 Hbd7 10.f3 Hf8 11.Fd3 g5 12.Ff2 Bg8! 13.Va4+ Vd7 14.Va3 Hg6 15.0-0-0 Hh4 16.Bhg1 c5! 17.e4 Hg6 18.e5?

Ha sötét stratégiáját dicsérni kell, akkor elég megemlíteni, hogy világgossal ellentétben nem lépte meg a táblára kéredezkedő rossz húzásokat... Az eredmény rövidesen önmagáért beszél majd.

18. – dxe5 19.Fxg6 Bxg6 20.dxe5 Hh5! 21.He4 Vc7 22.Hd6+ Kf8 23.Hxb7

A szépreményű huszár, íme fölbukik: mindössze egy sakkra futotta az erejéből. Gelfandnak igen rossz napja lehetett.

23. – Vxb7 24.Va4 Hf4 25.Ve2 Va6 26.g3 Hh3 27.Bg1 Vxc4 28.Fe3 Kg7 29.Kb2 Bf8 30.f4 gxf4 31.gxf4

A játék nehezebbik része következik, amennyiben: a nyert állást meg kell nyerni. Szalov ebben is remekel.

31. – Bd8! 32.Bxd8 Vxf1 33.Va4 Bg2+ 34.Fd2 Vxf4

Dramai összecsapásban: „A többi néma csend.” – Shakespeare: Hamlet.

35.Vd7 Hg5 36.Ka3 Vxe5 37.Ve8 Kg6 38.Vd7 Bxh2 39.Bg8+ Kh7 40.Bd8 Kg6 41.Bg8+ Kh5 42.Vd3 c4! és 0-1.

Nimzovics sem játszhatta volna jobban sötéttel – akár hetven évvel ezelőtt...

POSTÁS DOLGOZÓ

A Postás Szakszervezet lapja

Szerkesztőség: 1146 Budapest, Cházár András u. 13.

Felelős szerkesztő: *Udvarhelyi András*

Helyettes szerkesztő: *Fodor Zsolt Barnabás*

Telefon: 343-8777

Kiadja a Postás Szakszervezet

1146 Budapest, Cházár András u. 13.

Levélcím: 1406 Budapest, Postafiók 14.

Felelős kiadó: *Mundruczó Kornél* elnök

Előfizetési díj egy évre 120 forint

97-0583. Szikra Lapnyomda Rt., Budapest

Felelős vezető: *Lendvai Lászlóné* vezérigazgató

ISSN 0866-1766

HARCIA S LÁNYOK BÉKÉS EDZŐVEL

Az Építők tornatermében a Budapesti Postás ifi kézilabdacsapatának tagjai szorgalmasan kergetik hol egymást, hol a labdát. *Csöngye Béla* edző mosolyogva, vagy összeráncolt homlokkal figyel leányait. Ritkán szól, még ritkábban kiabál, de az utóbbi esetben jó nagyokat. A fiatalok ilyenkor eszeveszett igyekezettel hajtják végre a tréner kívánságait.

– A közelmúltban jött össze a csapat – kezdi Csöngye Béla. – Fiatalok, lelkesek, de még sok a tanulnivalójuk. Az első feladatom a baráti viszo-

nyok kialakítása volt. Fél éve dolgozunk együtt, sikerült megértetnem, hogy csak egymás segítségével tudunk előrelépni. Ez vonatkozik a csapatra is, meg a közös munkánkra is. Nagy eredménynek tartom, hogy kitűnő a kapcsolat a szülőkkel. A gyerekek harmadikos, negyedikos középiskolások. Úgy gondolom, hogy nemcsak edzőre, hanem pedagógusra is szükségük van. Ha probléma adódik megy a telefon otthonra és vissza.

– Milyennek látja a játékosokat?

– A félév alatt önmagához képest mindenki fejlődött. A tudásuk egyenetlen volt, hiszen jöttek a Spartacusból, a Goldbergerből, a Fradiból. Sikerült állandósítani a kondíciójukat, begyakoroltuk a nyitott védekezést. Ez sok mozgást igényel, különösen a támadásoknál. A gyerekek megértették a szisztéma lényegét. Ma már tudunk agresszív védekezésből lerohanásos támadásba átmenni. Télen a teremajnokságban felnőttek között indultunk. NB II-es, Budapest első és megyei első osztályú csapatok ellen játszottunk. A B csoportot megnyertük. A nagyobb arányú győzelmeiket a lerohanásos taktikának köszönhették. Az ellenfelek nem találták az ellenszerét.

A játékosok még négy évig ifiben játszanak. Jónéhányan később NB I-es játékosok is lehetnek. Nekem az a fő célkitűzésem, hogy egyénileg fejlődjenek, minél többben jussanak be a Postás felnőttcsapatába.

– A pénzt a Postás adja. Önöket nem fenyegetik „megélhetési” gondok?

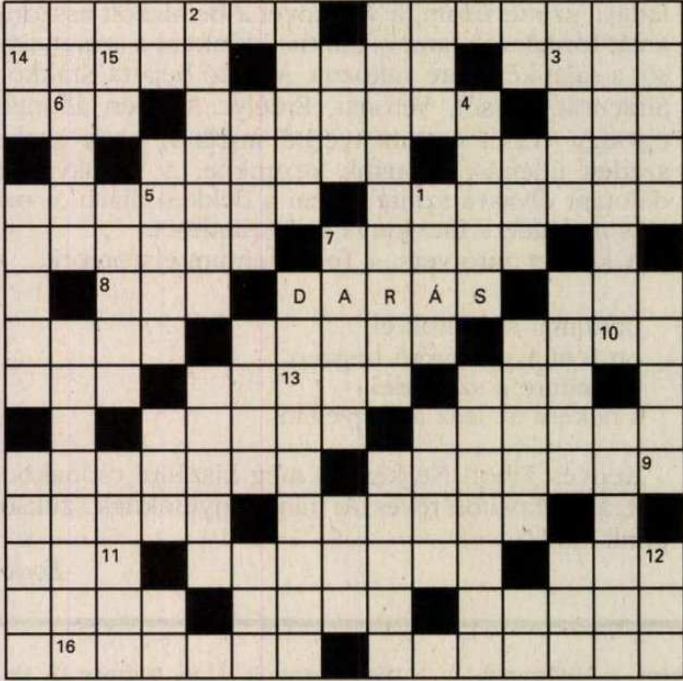
– Nyugodtan állíthatom, hogy jó feltételeket teremt az egyesület. Heti hat órát edzünk. Több edzés jobb lenne, de arra is kell gondolni, hogy a gyerekeknek más kötelességeik is vannak. Úgy látom, hogy az utánpótlás neveléséhez jók a lehetőségeink.

– Az elmúlt félévben mi volt szép siker?

– Jászberényben nyertünk egy kupát. A legjobb mezőnyjátékos, a legjobb kapus és a gólkirály is a Postás ifiből került ki.

Vicsotka Mibály

KERESZTREJT VÉNY

Most köszöntöttük az édesanyákat, a hónap végén a gyermekeket ünnepeljük, ezért ebbe a témakörbe illő, régies-régi megállapítást idézünk. Szerzője VALLUVAR, a 450 körül élt író, akit a tamil aforizmak összegyűjtőjének tartanak. „A lant hangját a legszebbnek csak az mondja...” A befejezést az ábra alatti kockákba írják. (Ha a megadott szavakkal kitöltötték a rejtveny-ábrát, annak számozott kockáiból kell átmásolniuk a betűket.)

Kétfutások: EM, RE, RZ, ZK
Hárombetűsek: EME, ETO, DAL, HÁG, KIL, LAS, MCM, MÓD, NOV, ROY, RÚT, RÜP, SÖR, TÁC, VÁG, YOL, ZAR
Négybetűsek: APÁT, BODA, ETET, ÉBER, IKON, MÁRI, MILE, ÓKOR, PE- RU, TITÓ

Ötbetűsek: ÁRULÓ, BARIT, BABEL, BIROD, BOGÁR, BORÍT, DARÁS, ELE- VE, EMESE, KEVÉS, KISIR, LEMEZ, LÓRIK, LOVAL, MARIS, MIMEL, MO- PED, NÁDAS, REGER, SEBES, SEHOL, TAROL, TELEL, ÜLŐKE
Hatbetűsek: BEKECS, ELERED, IDEGEN, PARIPA, POROLÓ, SZORUL
Hétbetűsek: BESOROL, KAR“BAB, KEVEREG, KOZTOL, LAPULÁS, LE- POROL, LEZÁRUL, MEGEMEL, RESZKET, SÉRELEM, VILÁGOS, ZABOLÁZ
Nyolcbeűsek: ELCSÁBÍT, KARALÁBÉ
Kilencbetűsek: DARABSZÁM, MEGSZORÍT

1 2 3 4 5 6 7

8 1 9 9 5 10 10 1

11 12 6 13 7 6 2 6

11 14 11 12 15 11 16 4 16 10